

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๒

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๒ ถึง ครั้งที่ ๑๘ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๑

วันที่ 13 / 11.ค. 2350
 เลขทะเบียน สว ๑30
 เลขหมู่

สารบัญ

ครั้งที่ ๑๒/๒๔๘๑ (สามัญ) ชุดที่ ๓

๑. วัสดุขอมกระที่ตามของสมาชิก

- ก. เรื่องให้ราษฎรใช้พนันชั่วคราวและเลิกใช้พนันชั่วคราว ของพระยาอมร ๖๔๖-๖๔๗
- ข. เรื่องการเลิกสุคน ของพระยาอมร ๖๔๗-๖๔๘
- ค. เรื่องให้ราษฎรยอมชำระหนี้และชำระปลด ของหลวงประสิทธิ์นิกรกรม ๖๔๘-๖๔๙
- ง. เรื่องการรถไฟ ของนายอินทร ๖๔๙-๖๕๑
- จ. เรื่อง การสร้างท่าเรือกรุงเทพ ของนายชิต ๖๕๒-๖๕๕
- ฉ. เรื่องถนนสายลพบุรี-สิงห์บุรี ถัดขวางการขนส่งของราษฎร ของนายสำออง ๖๕๕-๖๕๗
- ช. เรื่องเจ้าของโรงสีถึกวาคาข้าว ของนายบุญศรี วัลยรัตน์ ๖๕๗-๖๕๙
- ซ. เรื่องการสหกรณ์ ของขุนอนุสรณ์ ๖๕๙-๖๖๑
- ณ. เรื่อง บทประพันธ์ อันเป็นปฏิบัณธ์ของรัฐกรรมบุญ ของนายเตียง ๖๖๑-๖๖๔

๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายจำรัส มหาวงศ์นันท์ ๖๖๕-๖๗๔
๓. เรื่องร่างพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร (ระเบียบที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายอินทรวงศ์เทศ ๖๗๔-๖๗๗
๔. เรื่องร่างพระราชบัญญัติทนายความ (ระเบียบที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๓-๓) ๖๗๗-๖๗๘
๕. เรื่องร่างพระราชบัญญัติชื่อนานนามสกุล (ระเบียบที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๖๗๘-๖๗๙
๖. เรื่องร่างพระราชบัญญัติรัยราชการทหาร (ระเบียบที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๖๗๙-๖๘๐
๗. เรื่องร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างสถานีวิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๖๘๐-๖๘๓
๘. เรื่องร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์วา ศุลกากร (ระเบียบที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๖๘๓-๗๑๔

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๒/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันเสาร์ ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๘๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๖ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๓๕ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบเรื่องหนึ่ง คือ ใ้ทรยศของสื่อจากนายมังกร สามเสน ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๘๑ มีความว่า

“ ด้วยกระผมตั้งใจจะไปประกบอาชีพในทาง กลสิกรรมและอุตสาหกรรมเพื่อช่วยอาชีพของราษฎรให้ดีขึ้น เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลนี้ ฉะนั้นกระผมขอลาออกจากสมาชิกสภา ”

แจ้งให้ท่านทราบเท่านั้น ในวาระต่อไป ขอให้ท่านรื้อรอยรายงานการประชุมสภาฯ ครั้งที่ ๗/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

ไม่มีสมาชิกผู้ใดขี้ดขี้ข้อง

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-

เจ้าถือว่าประชุมกันหมด ในวาระต่อไปกระทู้ กระทู้ที่ ๑ ของพระยา
อมรวิสัยสรเดช เรื่องให้ราษฎรใช้พันธุ์ข้าวที่ดีและเลิกใช้พันธุ์ข้าวที่เลว

พล. ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ ตั้งข้อไปนี้ รัฐบาลมี
นโยบายให้ใช้ พันธุ์ข้าวที่นิยมว่าดี และให้เลิกใช้พันธุ์ข้าวที่เลวให้ทั่ว
ประเทศสยามภายในเวลาเท่าใด

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร
ธิการ : กระทรวงเกษตรธิการขอตอบว่า การบำรุงพันธุ์ข้าวที่
ดี และกำจัดพันธุ์ข้าวที่เลว ให้ทั่วทั้งประเทศนั้นเป็นงานใหญ่มาก ความ
สำเร็จในงานนี้ มิใช่อยู่ที่การแก่ ขัญหาในตำบลเทศมณฑลกันเดียว เท่านั้น
ย่อมเกี่ยวโยงถึงการค้า ขัญหาสำคัญในกิจการอื่น ๆ อีกหลายอย่างซึ่ง
จะต้องคำนึงประสานกันไปด้วย เป็นต้นว่า การคมนาคม การศึกษา
ของกสิกร ฐานะการเงินของกสิกร และราคาข้าว จึงเป็นการยากที่
จะกำหนดว่างานนี้จะสำเร็จได้เมื่อใด แต่อย่างไรก็ดี รัฐบาลถือ
ว่างานนี้เป็นงานสำคัญอย่างหนึ่ง และกำลังดำเนินการอยู่แล้ว

พล. ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอซัก
ว่าในการที่จะควบคุมพันธุ์ข้าวนี้ จะขอพระราชบัญญัติควบคุมหรือไม่
หรือจะให้ เป็นไปตามความพอใจของกสิกรโดยตนเอง

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร

กิจการ : ในการส่งเสริมพันธวิชาที่ให้แก่ศิกรนั้น ทางรัฐบาล
คำนี้จะทำโดยวิธีแนะนำ ไม่ใช่โดยวิธีออกพระราชบัญญัติ
ประธานสภา ฯ : กระที่ต่อไปของพระยามวิสัยสวเขต เรื่อง
การเลิกสัญญา

๑๕.๕๐ น.

พล. ต. พระยามวิสัยสวเขต (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ดังต่อไปนี้ ก. รัฐบาล
มีนโยบาย จะให้ประชาชนชาวสยาม เลิก การสัญญา และยกเลิกค่านาย
อย่างใดภายในเวลาเท่าใด

ข. กำหนดกำหนดเวลาในนโยบายที่จะให้เลิกการสัญญา รัฐบาลจะ
ชื้อเงิน ในประเทศที่มีอาณาเขต ติดต่อกับไทยกับประเทศสยามเป็นต้น
ของรัฐบาลเสียทั้งสิ้น ไม่ซื้อในที่ต่างไกล เช่น ผืนพาราณสี เป็นต้น จะ
ได้หรือไม่

ค. ทราบว่ารัฐบาลจะเลิกการผูกผันขึ้นเอง อันเป็นทำนอง
ส่งเสริมการสัญญาขึ้น เพราะเหตุใด

หลวงงนุเบศรมานิต รัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบว่า กระที่
ถามมีนโยบายเช่นเดียวกับกระทู้ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่
และรัฐบาลได้ตอบไปแล้วเมื่อคราว ประชุมครั้งที่ ๗/๒๔๘๑ วันที่ ๒๖
มกราคม ศกนี้ ว่าเกี่ยวกับนโยบายและวิธีดำเนินการ ซึ่งรัฐบาล

กำลังดำเนินการเจรจากับทางสันนิบาตชาติในบางเรื่อง ฉะนั้นจึงขอ
การขอข

ประธานสภาฯ: กระทั่งข้อไปของหลวงประสิทธิ์อินทรกรรม เรื่อง
ให้ราษฎรมีข้าวรัยประทานและข้าวปลูก

หลวงประสิทธิ์อินทรกรรม (พระนครศรีอยุธยา): ข้าพเจ้าขอ
ตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ ราษฎร
ในท้องที่อำเภอฝักไถ่ และบางตำบลใน อำเภอเสนา อำเภอบางบาล
อำเภอกรุงเก่า ในจังหวัดอยุธยา ท่านไม่ได้ผล เนื่องจากน้ำท่วมต้น
ข้าวเสียหายตั้งแต่เริ่มต้น ราษฎรไม่มีข้าวกินข้าวปลูก ขอถามว่ารัฐ
บาลดำริจะให้ราษฎรใดขอยืมข้าวกินและข้าวปลูกบ้างหรือไม่

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาด
ไทยขอขบอกว่า ในขณะนี้ยังไม่ปรากฏว่าราษฎรในท้องที่อำเภอฝักไถ่
อำเภอบางบาล อำเภอกรุงเก่า และบางตำบลในอำเภอเสนา จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ได้มีการขอกู้ข้าวกินและข้าวปลูกถึงขีดที่รัฐบาล
จะเข้าทำการช่วยเหลือ แต่อย่างไรก็ดี ถ้าปรากฏว่าการขอกู้ข้าวปลูก
ในเกณฑ์ที่ได้วางระเบียบไว้แล้ว รัฐบาลก็พร้อมที่จะช่วยเหลืออยู่เสมอ

๑๕.๕๓ น.

หลวงประสิทธิ์อินทรกรรม (พระนครศรีอยุธยา): ที่ว่ายังไม่มีการ
ยื่นเข้ามานั้น ราษฎรในตำบลจักราช ราชโกล หนองน้ำใหญ่ ในอำ-

รถเลิกให้ไต่ร่องเวียนเข้ามาเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๓๕๐ คริวเวียน แต่ก็ยังไม่ไต่รับ รัฐบาลตอบไปว่า กระทรวงส่งไปไม่อนุญาต เพราะฉะนั้นขอความกรุณาในที่นี้ ว่าราษฎรขออยากจริงๆ ราษฎรไม่มีข้าวกินข้าวปลูกจริงๆ

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาดไทยไม่ไต่รับ คือในเรื่องข้าวปลูกนั้น ต้องขอไปทางกระทรวงเกษตราธิการ แต่ในเรื่องข้าวกินนั้นทางกระทรวงมหาดไทยมีระเบียบไว้แล้ว

ประธานสภาฯ: กระตุ้คไป ของ นายอินทร สิงหนตร เรื่องการรถไฟ

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

๑. ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ มาจนบัดนี้ การรถไฟไม่กำไรละค่าใด
๒. วัตถุประสงค์ที่รัฐบาลทำการรถไฟนั้น เพื่อให้เกิดประโยชน์เป็นประโยชน์ของประชาชนดำเนินไปต่อยกหรือเพื่อหากำไร
๓. รัฐบาลได้คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชน และประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรัฐ โดยทางลดค่าโดยสารและลดสินค้าขึ้นอีกบ้างหรือไม่ และจะจัดการใดเมื่อใด

พ.อ. หลวงเสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรี: ข้าพเจ้าจะแสดงตัวเลขไว้เพียงดังต่อไปนี้

พ.ศ. ๒๔๗๕ รายได้ ๑๐,๘๑๔,๐๓๒ บาท รายจ่าย ๖,๑๓๑,๓๖๓ บาท รายได้ต่างกับรายจ่าย ๔,๖๘๒,๖๖๘ บาท เงินนี้ไว้เป็นทุนสำรองค่าซ่อมแซม ๘๗๗,๖๘๘ บาท รายได้คงมากกว่ารายจ่ายปกติ ๓,๗๐๔,๙๗๐ บาท

พ.ศ. ๒๔๗๖ รายได้ ๑๐,๗๘๕,๓๕๗ บาท รายจ่าย ๕,๙๔๐,๗๓๗ บาท รายได้ต่างกับรายจ่าย ๔,๘๔๔,๖๒๐ บาท เงินนี้ไว้เป็นทุนสำรองค่าซ่อมแซม ๘๘๗,๔๖๒ บาท รายได้คงมากกว่ารายจ่ายปกติ ๓,๙๕๗,๑๕๘ บาท

พ.ศ. ๒๔๗๗ รายได้ ๑๓,๐๖๑,๒๕๓ บาท รายจ่าย ๖,๒๐๙,๔๔๑ บาท รายได้ต่างกับรายจ่าย ๖,๘๕๑,๘๑๒ บาท เงินนี้ไว้เป็นทุนสำรองค่าซ่อมแซม ๘๘๘,๒๒๕ บาท รายได้คงมากกว่ารายจ่ายปกติ ๕,๙๖๓,๕๘๗ บาท

พ.ศ. ๒๔๗๘ รายได้ ๑๓,๗๕๒,๓๑๔ บาท รายจ่าย ๖,๗๖๗,๐๐๘ บาท รายได้ต่างกับรายจ่าย ๖,๙๘๕,๓๐๖ บาท เงินนี้ไว้เป็นทุนสำรองค่าซ่อมแซม ๘๘๘,๔๗๒ บาท รายได้คงมากกว่ารายจ่ายปกติ ๕,๙๙๖,๘๓๔ บาท

พ.ศ. ๒๔๗๙ รายได้ ๑๕,๐๙๖,๕๓๔ บาท รายจ่าย ๗,๑๑๗,๔๓๙ บาท รายได้ต่างกับรายจ่าย ๗,๙๗๙,๐๙๕ บาท เงินนี้ไว้เป็นทุนสำรองค่าซ่อมแซม ๑,๐๐๒,๘๕๐ บาท รายได้คงมากกว่ารายจ่ายปกติ ๖,๙๗๖,๒๔๕ บาท

๒. วัตถุประสงค์ของรัฐบาลในการสร้างทางรถไฟเพื่อทำนุบำรุง
การคมนาคมของประเทศไทยให้ก้าวไปมาค้าขายของพ่อค้าประชาชนลี้ภัย
ถึงกันสะดวก จึงทรงเพื่อไทย เป็นประโยชน์ของประชาชน แต่ก้คำนึงถึง
ประโยชน์ของรัฐบาล

๓. รัฐบาลไทย คำนึงถึงอยู่เสมอ ทั้งประโยชน์ ของประชาชนและ
ประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรัฐบาล ฉะนั้นเมื่อถึงเวลาอันควร เช่นตั้งแต่
วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๘๐ เป็นต้นมา ก็ได้ปรับปรุ้งอัตราค่าระวางบรรทุก
สินค้าลงมาให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ส่วนค่าโดยสารก็ปรับปรุ้งอัตรา
ให้ต่ำกว่าแต่ก่อนด้วยเหมือนกัน ได้ใช้อัตราใหม่มาตั้งแต่วันที่ ๑
เมษายนศกนั้นแล้ว และในข้อๆ ไปก็ทรงจะได้คิดเรื่อยไปเหมือนกัน

นายอินทร สิงหนตร (เขียงใหม่) : ตามสถิติที่รัฐบาลไทย
ให้มานั้นเห็นว่าได้กำไรมากมาย ข้าพเจ้าขอทราบว่า การลดค่าโดยสาร
และการเพิ่มลดสินค้าขึ้นระหว่างนี้จะไม่ได้ที่เดียวหรือ

พ.อ. หลวงเสรีเรึงฤทธิ รัฐมนตรี : กำลังทำอยู่แล้ว

นายอินทร สิงหนตร (เขียงใหม่) : กำลังทำเมื่อไหร่จะเห็น
ผล คือว่าเมื่อไหร่จะได้เพิ่มลดสินค้าและลดค่าระวางทั่วที่ควร จะเป็นอยู่
เพราะเกี่ยวเนื่องไม่เท่าไรที่ควรจะเป็น

พ.อ. หลวงเสรีเรึงฤทธิ รัฐมนตรี : จะทำเสร็จเร็วมิใช่แต่วันที่
๑ เมษายน ๒๔๘๒ เป็นต้นไป

ประธานสภาฯ : กระจุกต่อไป ของนายชิต เวชประสิทธิ์ เรื่อง
การสร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ผู้แก้คดี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้ ๑. เนื่องจากโครงการสร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ ที่ค่ายลตของเคย อำเภอบระโข่งได้ดำเนินไปแล้วนั้น ข้าพเจ้าอยากทราบว่าตั้งแต่เริ่มทำสัญญาด้วยวิธีรับเหมาก่อสร้าง จนถึงสัปดาห์สุดท้ายนี้ รัฐบาลได้จ่ายเงินไปแล้วเพื่อการนี้เงินจำนวนเท่าใด และจ่ายไปในงานส่วนใดบ้าง

๒. งานสร้างท่าเรือซึ่งเงินงาน ใหญ่ แลงาน ใหม่นี้สำหรับประเทศของเรานี้ ค่าก่อสร้าง แลค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับงาน ก่อสร้าง เงินเสร็จเรียบร้อยแล้ว รัฐบาลได้ประมาณไว้แล้วหรือยังว่า จะใช้เงินสักเท่าใด และจะใช้เวลาก่อสร้างกี่ปี จะสำเร็จเรียบร้อย ใช้ เป็นอุปการะการขนส่งของประเทศได้ ทั้งนี้ขอทราบว่ารัฐบาลจะทำการก่อสร้างไปกี่ระยะชั้นหรือเริ่มสร้างพร้อมกันในระยะเดียวกันกว่าจะสำเร็จ

๓. ข้าพเจ้าขอทราบโดยละเอียดว่า ท่าเรือกรุงเทพ ฯ เมื่อสำเร็จเรียบร้อยแล้วจะเป็นสถานที่ซึ่งมีหน่วยงานใด ๆ ตั้งอยู่ในบริเวณนั้นบ้าง คือท่าเรือกรุงเทพ ฯ ในชั้นสมบูรณ์แล้วจะประกอบด้วยองค์การใด ๆ ทั้งในทางราชการแลในทางบังคับบัญชาของกระทรวง ทบวง กรมอื่น ๆ

๔. รัฐบาลได้คิดไว้แล้วหรือหาไม่ที่จะสร้างท่าเรือขึ้นตามเมืองท่าชายทะเลอย่างลตเหล่านั้นลงมาจากท่าเรือกรุงเทพ ฯ ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่

๕. เท่าที่ระไว้แล้ว เมื่อทำเรือกรุงเทพ ฯ สำเร็จบริบูรณ์วิทยาลัย
จะกำหนดการบริหารและเพราะงานทำเรือในกาลต่อไปประกอบด้วยหน่วยงาน
และเจ้าหน้าที่ของกระทรวงเศรษฐกิจเช่นไร โดยวิทยาลัยจัดตั้งหน่วย
งานขึ้นเช่นกรมกองหรือสำหรับงานอื่นพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่แผนกใด ๆ
บ้าง และวิทยาลัยได้เตรียมฝึกฝนบุคคลในอันที่จะดำเนินงาน ทำเรือ
นี้ให้ เป็นดวเหมาะสมแล้วหรือไม่

พ.อ. พระบริรักษ์เพ็ญทรภักดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ
การ: ข้าพเจ้าขอตอบว่า

ข้อ ๑. นับแต่ลงนามสัญญาฉบับบริษัทร่วมกัน ก่อสร้าง แล้ว จนถึง
วันที่ ๑๑ เดือน (กุมภาพันธ์) ได้ใช้จ่ายเงินไปดังนี้ คือ

- ๑. ค่าชอชกคน ๘๕๐,๑๑๕.๒๓ บาท
  - ๒. ค่าศึกษา ๑๐,๐๐๐ บาท
  - ๓. ค่าเรือลคกรร้งน้ำ ๑๕๘,๒๓๗.๒๐ บาท
  - ๔. ค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่ทำงาน ๘,๓๑๘.๕๘ บาท
  - ๕. ค่าก่อสร้างเขื่อนและพนฐานถุกัง ๑,๒๕๐,๐๐๐ บาท
  - ๖. ค่าสำรวจร้งน้ำ ๒๔๖,๕๖๖.๒๕ บาท
  - ๗. ค่าใช้สอยทั่วไป ๘๖๓.๑๐ บาท
- รวมทั้งสิ้น ๒,๖๑๔,๒๕๑.๓๗ บาท

ข้อ ๒ วิทยาลัยได้ประมาณไว้ ๑๐ ล้านบาท จะใช้เวลาก่อสร้าง

๔ ถึง ๕ ข้างเสร็จชั้นแรกอันจะไซ้ เียนอยู่ปกครองการขนส่งของประเทศ
ได้ รัฐบาลจะทำการก่อสร้างไปทีละชั้น

ข้อ ๓ เมื่อการก่อสร้างท่าเรือกรุงเทพ ฯ เสร็จแล้ว จะมีหน่วยงาน
ต่อไป

๑. องค์การปกครองทั่วไปของท่าเรือ
๒. หน่วยตำรวจท่าเรือ
๓. หน่วยศุลกากร
๔. หน่วยตรวจคนเข้าเมือง
๕. หน่วยนำร่อง
๖. กำหนักกันโรคสำหรับคน
๗. กำหนักกันโรคสำหรับสัตว์
๘. หน่วยปกครองกรมกร
๙. หน่วยซ่อมเรือ และอื่น ๆ อีกอย่างตามสมควร เช่นหน่วย

ตรวจสอยร้องนำ เป็นต้น

ข้อ ๔ รัฐบาลไต้หวัน

ข้อ ๕ การบริหารงานท่าเรือกรุงเทพ ฯ มีหลายวิธี รัฐบาลไต้หวัน
กำลังศึกษาวิธีการของประเทศต่าง ๆ อยู่แล้ว และจักได้เลือกและปรับ
ปรุงให้เหมาะแก่ฐานะการเป็นอยู่ในประเทศเรา จะเสนอให้แน่ในขณะนี้
ไม่ได้ เพราะเมื่อการก่อสร้างท่าเรือเสร็จแล้วอาจมีการ เปลี่ยนแปลงไป

ไต่อย่างมากร ส่วนเรื่องบุคคลที่ระหวางนั้น รัฐบาลก็กำลังเตรียมที่จะผลัดผันไว้เพื่อทำเนนงานให้เหมาะสมควรต่อไป

นายซิด เวชประเสริฐ (ภักต์). ในข้อ ๑ ที่รัฐบาลบอกไว้ว่าได้ให้เงินไปเป็นจำนวน ๘ พันบาท เพื่อจ้างผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่ทำงานนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะทราบว่างานที่ใดที่ดำเนินไปนั้นเป็นงานอะไร และเจ้าหน้าที่ที่กล่าวนั้นเช่นเจ้าหน้าที่ที่ข้าพเจ้าได้ถามภายในข้อใช้หรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ: ที่กล่าวในข้อ ๕ นั้นคือการบริหารงานที่ข้าพเจ้าบอกไว้ว่าจ้างเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง คือเจ้าหน้าที่บริหาร ส่วนที่บอกว่าเจ้าหน้าที่อื่น ๆ นั้น คือเช่นเสมียนพนักงาน

นายซิด เวชประเสริฐ (ภักต์) ที่รัฐบาลตอบข้อ ๕ ว่าคำนี้จะสร้างอะไร: คำว่าราชการอย่างทันสมัยนั้น รัฐบาลคำนี้จะสร้างทำเรือในจังหวัดใดบ้าง

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ: การสร้างทำเรืออื่น ๆ นั้นเช่นเหตุที่ไต้เสียต่อหลายฝ่าย ขอสงวนไว้ไม่ตอบ

ประธานสภาฯ: กระทั่งไปของนายสาออง ศรีสวัสดิ์ เรืองถนนสายลพบุรี—สิ่งที่มีวิฤกษ์ขวางการขนส่งของราษฎร

นายสาออง ศรีสวัสดิ์ (ลพบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ ถนนที่สร้างขึ้นระหว่างจังหวัด

หวักลพบุรี และจังหวัดสิงห์บุรี โคกคเค็ลยไปตามหลังหมู่บ้านของราษฎร
 ทำความเดือดร้อน คือในฤดูแล้งราษฎรไม่สามารถนำข้าวมาขายไม่สะดวก
 มาในที่ของคนสะดวกอย่างแต่ก่อน ส่วนภูคนำข้าวมาขายไม่สะดวก
 เพราะมีถนนสายนี้กีดกันทาง ขอลาถามว่ารัฐบาลมีนโยบายที่จะแก้ไขให้
 ความสะดวกแก่ราษฎรในการขนส่งเช่นว่านี้อย่างไรบ้าง

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาด
 ไทยขอตอบว่า การสร้างทางหลวง ระหว่างจังหวัดลพบุรี และจังหวัด
 สิงห์บุรี โคกคเค็ลยไปตามหลังหมู่บ้านของราษฎรนั้น ก็หวังจะให้ เป็น
 ประโยชน์แก่ราษฎรเพื่อได้ ไร่ ๕๐๐ ไร่ ทางคมนาคมโดยสะดวก เพราะถ้าจะ
 ตัดแนวทางห่างออกไปเท่าไร ความสะดวกนั้นก็ย่อมจะน้อยลงไปตาม
 ส่วน สำหรับการขนข้าวจากบ้านที่ติดถนนมาสู่หมู่บ้านนั้น ภูคนำ
 ก็สามารถจะใช้เกวียนข้ามถนนตรงที่ที่ใดก็ได้ โดยสะดวกได้ ส่วนใน
 ภูคนำ ถ้าใช้เรือขนข้าวก็ย่อมจะสะดวกเพราะพานรวมตลอดที่ถนนผ่านนั้น
 ได้ กระทรวงมหาดไทยเห็นว่าไม่น่าจะเป็นการเดือดร้อน

นายสำออง ศรีสวัสดิ์ (ลพบุรี): ตามสภาพที่ปรากฏณบ้าน
 ไม่ปรากฏว่าทางรัฐบาลได้จัด การ ทำสถานที่ให้ เกวียนข้ามใน ฤดูแล้ง
 ส่วนในภูคนำสะพานก็ทำเกินไปเรือไม่สามารถจะลอคไปได้ ขอลาถามจริง
 ในชั้นนี้รัฐบาลได้ทำหรือไม

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ระยะทางระหว่าง
 อยู่ในระหว่างก่อสร้าง แต่อย่างไรก็ตามเมื่อสร้างเสร็จแล้วในฤดูแล้ง

เกือบนักข้ามได้ เช่นแห่งสะพานหน้าแล้ง สะพานที่เข้าไปข้าพเจ้าก็ทราวย
เหมือนกัน ปัญหาเรื่องนี้จะได้แก้ไขให้เสร็จไป

นายสีอาจ ศรีสวัสดิ์ (ลพบุรี) : จะแก้ไขให้เสร็จภายใน
เวลาเท่าไร

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ในเรื่องการก่อสร้าง
สร้างข้าพเจ้ายังไม่ให้เวลาไม่ได้

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายบุญศรี วิไลรัตน์ เรื่อง
เจ้าของโรงสีไฟถกคราคาข้าว

นายบุญศรี วิไลรัตน์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังนี้ เนื่องจากปรากฏว่าบรรดา
เจ้าของโรงสีไฟในเขตอำเภอบะเยา อำเภอพาน อำเภอเมืองเชียงใหม่
และอำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงใหม่ ได้ร่วมมือทำสัญญาลี้ภัยระหว่าง
กันทุกโรง...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านต้องอ่านคำถามของท่านสิ ไม่
ต้องอ่านเหตุผลหรอก

นายบุญศรี วิไลรัตน์ (เชียงใหม่) : กราบ ข้าราชการตั้ง
กระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการว่า

(๑) เจ้าของโรงสีไฟในจังหวัดเชียงใหม่หลายโรงได้ร่วมมือกัน
ทำสัญญาลี้ภัยถกคราคาข้าว รัฐบาลจะแก้ไขอย่างไรได้บ้าง

(๒) เทศบาลเมืองไม่ตั้งวางรั้วรอบรั้ว และตั้งโรงสีไฟรับ
สีข้าวเสียบเองในจังหวัดเชียงใหม่ ตั้งที่ท่าอยู่ในกรุงเทพฯ

พ.อ. พระบริภัณฑ์เพ็ญทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา
การ: รัฐบาลขอตอบดังนี้

ตอบข้อ ๑. ในจังหวัดเชียงใหม่ตามบริเวณที่ทำงานนี้มีโรงสีข้าว
๑๕ โรง ใต้จำนวนชาวที่เกี่ยวเกี่ยวไ้ ในอนักพอกคักยักตั้งโรงสีเหล่าน
นี้ คือไม่มีข้าวเปลือกเหลือเฟือ การที่กล่าวว่าโรงสีข้าวหลายโรง
รวมมีอณักทำสัญญาการค้าขายนั้นยังสขยสขยไม่ได้ความ อย่งไร
ก็คัก ถ้าผู้ใดมาแจ้งคักต่านเช่นนี้ เห็นว่าท่านควรตอบได้ ที่เกี่ยวข้อง
สมควรที่ชาวนาจะร่วมใจกันทำอย่างคล้อย ๆ กันนี้

ตอบข้อ ๓. ที่ถามว่าเทศบาลเมืองไม่ตั้งวางรั้วรอบรั้ว และตั้ง
โรงสีข้าวเสียบเองในจังหวัดเชียงใหม่ตั้งที่ท่าอยู่ในกรุงเทพฯ นั้น ขอ
ชี้แจงว่ารัฐบาลยังไม่เห็นความจำเป็นดังนั้น โดยเฉพาะสำหรับเหตุการณ์
เพียงนั้นนั้นถ้าชาวนาจะร่วมใจกันคักข้อ ๑ ก็จะทำให้บรรเทาทุกขได้

นายบุญศรี วิลยรัตน์ (เชียงใหม่): เทศบาลที่ปรากฏอยู่แล้ว
ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลควรระทรวทรวเจ้าของโรงสีได้คักตราคา
ข้าว และกะที่นี้ข้าพเจ้าได้คักตามมานานแล้ว และยักนักเจ้าของโรงสี
ได้คักแล้ว จึงอยากทรวทรวว่าหากเป็นจริงคักนั้น รัฐบาลจะจัดการ
กักยักคักเหล่านี้อย่างไรหรือไม่ในทางกฎหมาย

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ท่าน นี่ท่านตามเห็นความรู้อยู่ ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือข้อนโยบายที่ท่าน เพราะฉะนั้นขอให้ถามใหม่

นายบุญศรี วิไลรัตน์ (เชียงใหม่): ถ้าอย่างนั้นไม่ถาม

ประธานสภาฯ: กระทู้ต่อไปของขุนอนสุภกรณ์

ขุนอนสุภกรณ์ (นครพนม): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดังต่อไปนี้

ตามนโยบาย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แห่งข้อ ๕ จะขยายการสหกรณ์ ขยายและจัดตั้งสหกรณ์รูปอื่น สดแก่ความจำเป็นก่อนและหลังนั้น ข้าพเจ้าขอทราบว่า จังหวัดใดได้ตั้งสหกรณ์รูปใดขึ้นแล้วบ้าง และทางภาคอีสานใดตั้งขึ้นบ้างหรือยัง

น.อ. พระเวชยันตรังสีฤๅษี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์: กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ขอตอบว่า สหกรณ์รูปต่าง ๆ ที่รัฐบาลได้จัดตั้งขึ้นและจดทะเบียนแล้ว คือ

๑. สหกรณ์ประเภทหาทุน ได้จัดตั้งขึ้นใน จังหวัด เชียงใหม่ จังหวัดลำพูน จังหวัดลำปาง จังหวัดแพร่ จังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดสวรวทโลก จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดพิจิตร จังหวัดลพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดสระบุรี จังหวัดอ่างทอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดคนทรบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดชลบุรี จังหวัดนครนายก จังหวัดจันทบุรี จังหวัดราชบุรี จังหวัดเพชรบุรี

จังหวัดนครปฐม จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดปราจีนบุรี รวมทั้ง
สิ้น ๑,๐๕๖ สหมาคม

๒. สหกรณ์ประเภททกคน ไท่จกตั้งสหกรณ์เช่าซ่งทกคนซนเบน
การทกลองทจังหวัดยุมธานี ๔ สหมาคม ไท่จกตั้งสหกรณ์ยารุงทกน
เบนการทกลองทจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและจังหวัดนเทพวี รวม ๒
สหมาคม

๓. สหกรณ์ประเภทการค้า ไท่จกตั้งร้านสหกรณ์เบนการทกล
ลงซนทจังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดลพบุรี จังหวัดยุมธานี จังหวัด
สระบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดฉะเชิงเทรา และจังหวัด
เชียงใหม่ รวม ๘ สหมาคม ส่วนทางภาคอีสานเวลานทางการกำลัง
ดำเนินการจกตั้งสหกรณ์ประเภทหาทน และสหกรณ์ขายข้าวในจังหวัด
นครราชสีมาเพอเบนการทกลองทกน ถ้าได้ผลกักกระไล่ จกตั้งในจ
จังหวัดอื่น ๆ อีกค้อไป

ขุนอนสุรกรณ (นครพนม) : สหกรณ์ที่ระตั้งซน จะตั้ง
ลเฉพาะทนครราชสีมาแห่งเคียว ทวีขอชวยไปทกนลค้อไปหรือไม

น.อ. พระเวษยันตรังสฤษฎี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา
ธิการ: มีไค่ ข้าพเจ้าไค่เวียนเมอกนแล้วว่ ทจังหวัดนครราชสีมา
ระไค่จกตั้งเพอเบนการทกลองทกน ถ้าได้ผลประการไค่แล้วจะไค่จก
ตั้งในจังหวัดอื่นค้อไป

ขุนอนสุรกรณ (นครพนม) : รัฐบาลทรวยหรือไม่ว่าการท

นาในภาคอีสานได้ รมผลจากกินฟ้าอากาศ ไม่เคยได้รับการช่วยเหลือ
จากรัฐบาล เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะมีนโยบายช่วยเหลือชาวนา...

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ คนละเรื่องที่ท่าน ท่านถามถึงเรื่อง
การสหกรณ์ แต่ที่พูดไปถึงความช่วยเหลือของรัฐบาล ขอให้ท่าน
ถามใหม่ในเรื่องสหกรณ์

ขุนอนุสรณ์ (นครพนม): ในภาคอีสานนั้น รัฐบาลจะมี
นโยบายช่วยเหลือชาวนาในรูปใดบ้าง

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ: เท่าที่ได้เรียนไว้แล้วว่า รัฐบาลกำลังตั้งสหกรณ์รูปต่างๆ
เท่าที่จะทำได้ แต่ว่าโดยปกติแล้วมีที่ตั้งสหกรณ์ประเภททากนดิน
ก่อน สำหรับภาคอีสานนั้น คงได้ตั้งแล้วบ้าง ได้เริ่มทดลองตั้งจังหวัด
นครราชสีมาบ้างก่อน ถ้าเป็นผลดีประการใดแล้วก็จะได้ขยายต่อไป

ประธานสภาฯ: กระทั่งข้อไปของนายเตียง ศิริขันธ์ เรื่องยก
ประโยชน์อื่นเช่นปฏิทินต่อรัฐวิกรมบุญ

นายเตียง ศิริขันธ์ (สกลนคร): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. หนังสือขออนุญาตหา เป็น หนังสือขององค์การราชการส่วน
หนึ่งใช้หรือไม่ และขอมมีหน้าที่จะเช็คเช็คการปกครองระบอบรัฐ
สภาหรือรัฐวิกรมบุญแห่งราชอาณาจักรสยามด้วยใช้หรือไม่

๒. รัฐบาลมีนโยบายอย่างไรจึงปล่อยให้ยกประโยชน์ซึ่งมีข้อความ

ว่า “ ประเทศที่มี^๕การปกครอง^๕เด็ดขาด .ไม่^๕มีการ^๕เสนอ^๕ญัตติ ไม่^๕มีการ^๕แปร^๕ญัตติ ไม่^๕มีการ^๕อภิ^๕ปราย ไม่^๕มีการ^๕ท้วง^๕ติง ไม่^๕มี^๕เช็ค^๕อภิ^๕ปราย^๕ทั่วไป และไม่^๕มี^๕อะไร^๕ทำอะไร^๕ทำให้^๕เวลา^๕เปลือง^๕ไป^๕โดย^๕ไร้^๕ประโยชน์ ย่อม^๕ได้^๕เปรียบ^๕กว่า^๕ประเทศ^๕ทั้งหลาย ” นั้น มี^๕อยู่^๕ใน^๕หน้า^๕หนังสือ^๕อัน^๕เป็น^๕องค์^๕การ^๕ราชการ^๕ส่วน^๕หนึ่ง

๓. บท^๕ประ^๕พินิ^๕ธ ^๕เจ้า^๕พนักงาน^๕การ^๕พิมพ์^๕ ใ^๕ค้ำ^๕อ่าน^๕แล้ว^๕หรือ^๕หา^๕ไม่^๕ถ้า^๕อ่าน^๕แล้ว^๕เจ้า^๕พนักงาน^๕การ^๕พิมพ์^๕ ใ^๕ค้ำ^๕จัก^๕การ^๕อย่าง^๕ไร^๕หรือ^๕หา^๕ไม่^๕

๔. รัฐ^๕บาล^๕ช^๕คน^๕มี^๕น^๕โย^๕บาย^๕ท^๕ว^๕ใ^๕ใ^๕น^๕อัน^๕ใ^๕จะ^๕ใ^๕ห^๕ำ^๕ร^๕า^๕ช^๕การ^๕ค^๕ร^๕ง^๕ค^๕ร^๕ก^๕ค^๕ค^๕อ^๕น^๕น^๕ย^๕ใ^๕สำหรับ^๕ถ^๕ร^๕ณ^๕นี้ รัฐ^๕บาล^๕ใ^๕ค้ำ^๕ข^๕ัญ^๕ย^๕ใ^๕ค^๕ถ^๕ร^๕ง^๕แ^๕ล^๕แ^๕ม^๕ข^๕ึง^๕ว^๕ค^๕ต^๕ง^๕ใ^๕ค้ำ^๕แ^๕ด^๕ล^๕ง^๕น^๕โย^๕บาย^๕ใ^๕ว^๕เ^๕ล^๕ว^๕น^๕หรือ^๕หา^๕ไม่^๕

พ.ต. หลวง^๕เช^๕วง^๕ศ^๕ก^๕ค^๕ี^๕ส^๕ง^๕กร^๕าม รัฐ^๕มน^๕ค^๕รี^๕ : ก^๕ระ^๕ท^๕ร^๕ว^๕ง^๕น^๕ห^๕า^๕ค^๕.
ใ^๕ค้ำ^๕ข^๕อ^๕ค^๕อ^๕บ^๕ท^๕าน^๕ใ^๕ค้ำ^๕ข^๕อ^๕ใ^๕น^๕ก^๕ะ^๕ใ^๕ถ^๕ำ^๕ม^๕ ค^๕ึง^๕ใ^๕ค้ำ^๕ข^๕อ^๕ใ^๕น^๕

ข^๕อ^๕ ๑. ข^๕อ^๕ค^๕อ^๕บ^๕ว^๕า ใ^๕ค้ำ^๕

ข^๕อ^๕ ๒. ข^๕อ^๕ค^๕อ^๕บ^๕ว^๕า รัฐ^๕บาล^๕มี^๕น^๕โย^๕บาย^๕ค^๕ึง^๕ใ^๕ค้ำ^๕แ^๕ด^๕ล^๕ง^๕ใ^๕น^๕ส^๕ลา^๕ผู้^๕แ^๕ก^๕น^๕ว^๕า^๕ช^๕การ^๕แล้ว และ^๕ไม่^๕มี^๕น^๕โย^๕บาย^๕อ^๕น^๕ใ^๕ค้ำ^๕ใ^๕น^๕การ^๕ปล^๕อ^๕ย^๕บ^๕ท^๕ประ^๕พินิ^๕ธ^๕ ใ^๕น^๕หน้า^๕หนังสือ^๕พิมพ์^๕ค^๕ึง^๕ก^๕ะ^๕ใ^๕ถ^๕ำ^๕ม^๕

ข^๕อ^๕ ๓. ข^๕อ^๕ค^๕อ^๕บ^๕ว^๕า เจ้า^๕พนักงาน^๕การ^๕พิมพ์^๕ ใ^๕ค้ำ^๕อ่าน^๕แล้ว และ^๕ไม่^๕ใ^๕ค้ำ^๕จัก^๕การ^๕อย่าง^๕ใ^๕ค้ำ^๕ เพราะ^๕เจ้า^๕พนักงาน^๕การ^๕พิมพ์^๕เห็น^๕ว^๕า^๕ไม่^๕เ^๕็น^๕ย^๕บ^๕ท^๕ประ^๕พินิ^๕ธ^๕ อ^๕น^๕ค^๕ว^๕ระ^๕ค^๕อ^๕ง^๕จัก^๕การ^๕อย่าง^๕ไร^๕

ข^๕อ^๕ ๔. ข^๕อ^๕ค^๕อ^๕บ^๕ว^๕า ใ^๕น^๕เร^๕อ^๕ง^๕ว^๕น^๕ย^๕ใ^๕ห^๕ำ^๕ร^๕า^๕ช^๕การ^๕น^๕ รัฐ^๕บาล^๕ใ^๕ค้ำ^๕ก^๕ว^๕ก^๕ข^๕ัน^๕ใ^๕ห^๕ใ^๕ข^๕ัญ^๕ย^๕ใ^๕ค^๕ถ^๕ร^๕ง^๕ค^๕ว^๕อยู่^๕แล้ว และ^๕ค^๕ะ^๕เพ^๕าะ^๕ใ^๕น^๕ถ^๕ร^๕ณ^๕น^๕ก^๕เ^๕น^๕ใ^๕ค้ำ^๕ว^๕ก^๕น^๕

ข้าพเจ้าไม่ได้อีกใน เรื่องการบริวาร ข้าพเจ้าถามว่า ถ้าหากว่ามีผู้
 บริวารและคำทักใน เรื่องแยกของการปกครองนั้น รัฐบาลจะไม่พิจารณา
 อย่างที่เกี่ยวหรือ

พ.ต. หลวงเซ่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาด-
 ไทยได้ พิจารณาแล้ว มันไม่มีการเปรียบเทียบในท่ประพันอันนั้น ยก
 ประพันอันนั้นไม่ได้ ยกไว้เลยว่าการ ปกครอง ระบอบรัฐธรรมนูญแล้ว
 เขาบอกว่าระบอบอย่างนี้ และเขาจะเป็นระบอบประชาธิปไตยหรืออะไร
 ก็ได้

นายเตียง ศิริขันธ์ (สกลนคร): ข้าพเจ้าขอประทานศักดิ์คำ
 ไปว่า ทว่าข้อความในนั้นไม่ได้เอ่ยถึงระบอบการปกครองประชาธิปไตย
 นั้น ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่าท่านรัฐมนตรีได้อ่านบทประพันธ์นั้นหรือไม่
 ซึ่งข้าพเจ้าไม่คำระค้ตกลงไป และข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ในกรณี
 เจ้าพนักงานได้ เพิกเฉยเสียไม่จัดการเหมือนอย่างของกรณี อย่างใน
 เรื่องครุฑยี่สิบประหลาดนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า รัฐบาลจะกรุณาให้
 เจ้าพนักงานการพิมพ์หรือเจ้าพนักงานฝ่ายบริหารพิจารณาในเรื่องนี้ ออก
 สักครั้งหนึ่งจะได้หรือไม่

พ.ต. หลวงเซ่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ข้าพเจ้าได้อ่าน
 แล้ว พอหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นออกมาข้าพเจ้าก็ได้ อ่าน และคิดว่าผิด
 แต่เมื่อข้าพเจ้าได้สั่งให้เจ้าหน้าที่พิจารณาแล้วก็เห็นว่าไม่ผิด

ประธานสภาฯ: หมควาระกะที่ ค่อยพิจารณาร่างพระราช

บัญญัติเครื่องแบบสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของ
นายจรัส มหาวงสนันท์

๑๖.๒๒ 11.

นายจรัส มหาวงสนันท์ (น่าน) : ในการที่ข้าพเจ้าได้
เสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พุทธ
ศักราช ๒๔๘๑ มานี้ มีหลักการว่า เพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่ง
กายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นการเหมาะสมแก่กาลสมัย เหตุ
ผล ตามที่พระราชบัญญัติเพิ่มเติมพระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวข้า
ราชการพลเรือนเพิ่มเติมพระราชกำหนดเครื่องแต่งกายผู้ มีตำแหน่งเจ้า
พุทธศักราช ๒๔๗๖ นั้น พระองค์แต่งกายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตาม
พระราชบัญญัตินี้ยังไม่เรียบร้อยหรือเหมาะสม เพราะพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้เพิ่มเติมพระราชกำหนดดังกล่าวนี้ไปออกใช้ ในเวลากระทันหัน ทว
เลี้ยวหัวต่อ ซึ่งเพิ่งเกิดมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขึ้นใหม่ ๆ จึงได้
ใช้เครื่องแต่งกายตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลาง ๆ ก่อน ครั้นมาบัดนี้
ข้าราชการ ของรัฐบาลก็ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขพระราชบัญญัติเครื่อง
แต่งกายแล้ว เพราะเห็นว่าแบบแต่งกายข้าราชการอย่างเดิมนั้นไม่เหมาะ
สมควรช่วยประการต่าง ๆ แต่ส่วนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้นยังหา
แก้ไขด้วยไม่ได้ จึงสมควรต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ทันแก่กาลสมัย

สมแก่เกียรติยศของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรค้ำไป ส่วนเรื่องพักของ
หมักเปลือกไปด้วยการเครื่องแต่งกายหนักโต คำนึงถึง อยู่แล้ว แต่คุณ
เขียนเรื่องเล็กน้อย และเครื่องหนึ่ง ๆ ตามปกติใช้ ใต้หลอดเวลา ๔ ปี
เหตุผลที่กล่าวมานี้ จึงไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่อง " ถัดคทาข้าง "

ใ้มีมอดถึงเกียรติยศของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากกว่าและสูงกว่า
หนึ่ง จะมีสมาชิกบางคนคัดค้านว่ายังไม่จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลง
เกรงว่าระดมเกาะแคะต่าง ๆ นานานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า คนทุกคนเกิดมา
ย่อมมีกรรมหน้าที่และสรรเสริญ การมีหน้าที่และสรรเสริญของคู่ควร
พิจารณาเป็นอย่างยิ่ง การที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัติมานี้ โดย
ถือมติทางอุเบกขา หวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคง จะรับร่างพระราช
บัญญัติอันนี้ไว้ พิจารณา

อีกประการหนึ่ง ทางรัฐบาลเดิมก็มีส่วนแต่งกายเหมือนอย่าง
สมาชิก รัฐบาลเห็นว่าไม่สมควร จึงได้ถอดพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยน
แปลงเสียใหม่ แต่หาใ้มีเอาออกทางสภาขึ้นไม่ เครื่องแต่งกายของ
สมาชิกจึงไม่มีโอกาสพิจารณาเปลี่ยนแปลงได้ การแต่งตัวของสมาชิก
ระควรคล้ายคลึงอะไรนั้น ขอท่านสมาชิกทั้งหลายใ้ไปรอดถามผู้
ไปนอก

๑๖.๒๕ ๓.

นายเขมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้าเห็นว่า

สภาฯ นี้ไม่ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไข พิจารณา เมื่อ
 ใด พิจารณาถึงเหตุผลของท่านผู้เสนอแล้ว แต่ทุกเหตุผลที่เขียนไว้และ
 มาแสดงในสภาฯ นั้นขอที่จะทักล้างได้ และเห็นว่าควรเปลี่ยนแปลง
 แขนงของสมาชิกสภาฯ นั้นไม่จำเป็นเลย แรกทักท่านอ้างว่าที่รวมเครื่อง
 แขนงสมาชิกสภาฯ นั้นเป็นสมัยใหม่ เป็นหัวเดียวหัวสองจึงได้แก่งไปอย่าง
 นั้นเอง เคยวนฝ่ายบริหารได้ เปลี่ยนไปแล้วเราจึงควรระเปลี่ยนข้าง
 นั้นแหละข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะเปลี่ยนที่เดียว เพราะถ้ ทราบแล้วว่า
 สภาฯ เราเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ส่วนข้าราชการนั้นเป็นฝ่ายบริหาร เมื่อ
 ฝ่ายบริหารเปลี่ยนเครื่องแขนงไป อีกอย่างหนึ่งแล้ว เราซึ่งเป็นฝ่าย
 นิบัญญัติไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนตามไปด้วย และจะเสียชื่อเราแต่ทั้ง
 โดยมิแฉงคอเช่นนี้จะทำให้รู้ว่า เราเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ และนั่นเป็นฝ่าย
 บริหาร เวลาเดินไปไหนใคร ๆ เขาก็รู้ว่านั่นเป็นตัวแทนราษฎร

ส่วนที่ท่านว่าจะเสื่อมเสียเกียรติยศอะไรต่ออะไรนั้น ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าเกียรติยศของผู้แทนไม่ได้เกี่ยวกับเครื่องแต่งตัวเลย เราแต่งตัว
 เราไปอย่างนี้ ถ้าเราไม่ไปทำอะไรเสียหายก็ไม่ทำให้เสียเกียรติยศของ
 เราเลย และไม่มีใครจะมาว่าเราเสียเกียรติยศด้วย เกียรติยศไม่ได้
 อยู่ที่เครื่องแต่งตัว อยู่ที่ความประพฤติหรืออยู่ที่การกระทำของผู้แทนเอง
 เพราะฉะนั้นถึงจะเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวในเวลาใดก็ได้ ทำให้เกียรติยศ
 ของเราค่าลงหรือสูงขึ้นกว่าเดิมเลย นั่นเป็นประการหนึ่ง

และอีกประการหนึ่ง ตลอดเวลา ๔ ปีที่ผ่านมารายการสมัยก่อนได้

แต่งมา จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ไม่เห็นมีใครว่าเครื่องแต่งตัวของผู้แทนราษฎร
ทำให้เสียเกียรติยศ เขาที่แต่งตัวอย่างนั้นมาตั้งแต่เข็ศสภา ฯ จนเดี๋ยวนี้
และเกียรติยศของผู้แทนราษฎรก็ยังมีอยู่เช่นยี่สิบ สิบกับที่เขาเรียกว่า
สมาชิกผู้มีเกียรติ เครื่องแต่งตัวไม่ได้ทำให้เสียเกียรติยศอะไรเลย

อีกข้อหนึ่งท่านยกมาว่าไม่เป็นการหมกเม็ดหรือกระทบกระเทือน
ชื่อเสียงของผู้แทนราษฎรนั้น การแต่งตัวของสมาชิกเราหนึ่งเรา
ได้แต่งกันสองสามวันเท่านั้น และเรามีเวลาอยู่ทีนเพียง ๒-๓ เดือน
หลังจากนั้นเราก็ต้องไปอยู่กระทรวงของเราเพื่อติดต่อกับราษฎร เพราะ
ฉะนั้นการที่เราจะมาเปลี่ยนแปลงในเวลาจะเป็นการเสียเงินเสียทองเปล่า ๆ
โดยใช้เหตุ ถ้าจะมาเปลี่ยนแปลงเป็นเครื่องแต่งตัวอย่างใหม่ อย่างน้อยก็
ต้องเสียเงิน ๒๐-๓๐ บาท หรือถ้าจะเปลี่ยนแปลงเช่นรูปด้นก็ตาม ข้าพเจ้า
ก็เห็นว่าควรจะเสียเงินไปโดยใช้เหตุ และข้อสำคัญที่สักข้าพเจ้าเห็นว่า
สภา ฯ นี้ไม่ควรรีบเลิก การแห่งพระราชบัญญัติกัน คือร่างพระราช
บัญญัติกันในมาตรา ๕ และ ๖ รัชกาลที่ ๖ ธรรมนูญมาตรา ๔๕ เกี่ยวกัย
ข้อบังคับสภา ฯ คือในมาตรานั้นยกมาว่า สภา ฯ มีอำนาจออกข้อบังคับ
นั้นจะเห็นได้ว่าประธานสภา ฯ หรือใคร ๆ จะแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อบังคับ
ไม่ได้ โดยตนเอง แต่ในร่างพระราชบัญญัตินี้มาตรา ๕ และ ๖ ที่เสนอ
มานั้น ดูประหนึ่งว่าให้ประธานสภา ฯ ออกข้อบังคับได้ และเมื่อได้
ประกาศใช้ ในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ ขอนข้าพเจ้าจึง
เห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะถูกไปเป็นอย่างยิ่ง

๑๖.๒๕ ๒.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : เท่าที่ได้ฟังท่านสมาชิกอภิปรายเมื่อตะกอนกีฬาไหว สักงและลงน ตามธรรมเนียมนี้เราต้องรักษาแบบเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้แบบอย่างนี้ยังไม่เหมาะสมตามทฤษฎีที่ผู้เสนอได้อภิปรายมาแล้ว เพราะเหตุนี้จึงไม่เหมาะสมเพราะเหตุที่เราได้ถูกครหามานานแล้วในเรื่องเครื่องแต่งตัวว่าดัดจริตเกินไป เพราะฉะนั้นเราควรจะเลิกเสียที่ ทรัพย์สินได้เลิกเครื่องแบบอย่างเช่นนี้กันไปคงจะดีกว่าครหาเช่นเดี๋ยวนั้น การที่ท่านว่าไม่ได้ทำเสียเกี่ยวกับคดีอะไรนั้นเป็นความจริง แต่ที่ว่าเหตุการณ์นั้นไม่เหมาะสมคือเราเปลี่ยนให้ศิษย์ทั้งสามคน ท่านผู้เสนอไม่ได้ว่าเสียเกี่ยวกับคดีอะไร แต่อยากจะได้โทษ ท่าน สิงห์บุรีไม่เหมาะสมก็พยายามให้ศิษย์เมื่อท่านเห็นว่าดีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องทำให้ศิษย์ ข้อนั้นก็เป็นความเห็นของ ท่าน จน ทนง ซึ่งมีสิทธิที่จะค้านได้

และการที่ท่านว่าจะผิดของศิษย์หรือไม่ผิดของศิษย์อะไรนั้น ก็เหมือนจะเห็นหน้าที่ของท่านประธานในการที่จะพิจารณา แต่เท่าที่ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้ว มาตรา ๕ ก็ตาม มาตรา ๖ ก็ตาม เสนอข้อนี้ไม่เป็นการผิดของศิษย์เลย เครื่องแบบต่างๆ ในฝ่ายนี้กรรมาชิก ฝ่ายพลเรือนก็ได้ เราเปลี่ยนกันก็ครั้งก่อนแล้ว เราให้ท่านอาจารย์มนตรีออกกฎหมายของศิษย์ได้ นี่เป็นเหตุผลธรรมดาของโลก ถ้าเราจะต้องให้ศิษย์

เกินเป็นแถวตรงเกินไป ก็จะกลายเป็นขวางโลกไป หรือเป็นการชักข้อ
 ชุมชน

และเท่าที่ได้กระทำมาในทางฝ่ายบริหารก็เปลี่ยนไปต่างๆ ซึ่ง
 สมาชิกก็เข้าใจก็อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรระมัดระวัง
 แต่งกายสมาชิกให้เหมาะสมทั้งได้กล่าวมาแล้ว

๑๖.๓๑ น.

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชมพร) : ก่อนจะลงมติเรื่องนั้นข้าพเจ้า
 ใ้ใครเสนอว่า การที่เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวย่อยๆ นั้นเป็นการเพิ่มรายจ่าย
 มาก และเครื่องแบบที่มียู่ในเวลานี้เข็นอันเหมาะสมอยู่แล้ว ส่วน
 ฝ่ายบริหารที่เปลี่ยนไปนั้นก็โดยเหตุจำเป็น เพื่อให้เหมาะสมตามพระราช
 บัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมชั้นอัตราเงินเคอนั้น จึงจำเป็นจะต้อง
 เปลี่ยนไปอยู่เอง ส่วนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามชั้นต่างๆนั้นไม่ ย่อม
 มีความเสมอเหมือนกันอยู่ และเครื่องแบบที่มียู่ในเวลานี้เข็นอัน
 สมควรเหมาะสมอยู่แล้ว โดยที่ใ้ใช้มาถึงสมัยที่๒๕ชุดที่ ๓ แล้ว การ
 ที่จะเปลี่ยนแปลงย่อยๆ นั้น ย่อมจะประสพความเสียหาย ความจริงท่าน
 ผู้อื่นข้าพเจ้าไม่ทราบ ส่วนข้าพเจ้าเองขอเรียนโดยความจริงไว้ว่า เวลา
 นี้แทบชั๊กหน้าไม่ถึงหลังอยู่แล้ว กล่าวคือ ถ้าจะเปลี่ยนกันย่อยๆ ก็
 ต้องเสียเงินอีก หรืออีกประการหนึ่ง ถ้าเราจะทวนระลึกไปว่าในสมัย
 ไม่ถึง ๓ เดือนมานี้ ค่าไปรษณีย์ก็ยังไม่หมดกันเลย

อนึ่งคำว่า เปลี่ยนเพื่อเกียรติศักดิ์กษัตริย์ ข้าพเจ้าขอเสนอว่า การ
เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวไม่ใช่เพื่อเกียรติศักดิ์ ถ้าสภาฯ นั้นจะออกความคิด
ความเห็นเพื่อความเจริญแก่ประเทศชาตินั้นแล้วจะดีกว่าเปลี่ยนเครื่อง
แต่งตัวเสียอีก เพราะฉะนั้นในที่สุดข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการนี้
ไว้พิจารณา

๑๖.๓๓ น.

นายพิน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ตามที่มติเสนอ
ขึ้นมาขอเปลี่ยน หลักการเฉพาะในทันทีแล้วจะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน
เท่านั้น ยังไม่ปรากฏว่าจะเปลี่ยนไปในรูปใด ส่วนรูปที่จะเปลี่ยนนั้น
มอบอำนาจให้แก่ประธานสภาฯ ก็จะต้องมาตรึกตรองกันอีกว่าอย่างไร
จะเหมาะสมที่สุด มีบางท่านเห็นว่า จะเปลี่ยนตามฝ่ายบริหารไปนั้น
ไม่เป็นการสมควร นั้นไม่ใช่ประเด็นที่ควรคิด การเปลี่ยนหมายความว่า
จะเปลี่ยนไปเท่านั้น ส่วนจะเปลี่ยนไปในรูปใดที่สุดแต่จะคิดกัน ไม่จ้
จะต้องไปเอาอย่างฝ่ายบริหาร อย่างเข้าใจไว้ว่าถ้าเราเปลี่ยนแล้วก็จะ
เปลี่ยนจากฝ่ายคณาธิปไตยไปเป็นฝ่ายบริหาร นั้นอย่าเข้าใจล่วงหน้า
ไปอย่างนั้นก่อน เป็นความเข้าใจที่เกินกว่าความจริงที่เราจะกระทำไป
และเราอาจจะเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยก็ได้ ในหลักการที่ว่าเราจะควร
เปลี่ยนหรือไม่เท่านั้น

ในเรื่องเกียรติยศที่จะสมควรหรือไม่สมควรนั้น ในเรื่องเครื่อง

จึงจะดีกว่า จึงควรจะทำให้วัตถุมันเสีย เพราะเหตุว่าในสมัยที่เรานอก
พระราชบัญญัติเครื่องแบบนั้นเป็นเวลากระทันหัน ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย
เครื่องยศแต่ก่อนเราใช้ใช้แบบตามอย่างข้าราชการพลเรือน และเมื่อ
ข้าราชการแก้ไขเปลี่ยนแปลงไปของเราที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลง ก็ต่างกันไป
เพราะฉะนั้นเราจะเปลี่ยนไปอย่างไรก็ได้แล้วแต่สภาฯ ไม่ใช่จะเค็ดขาด
ในคราวนคราวเดียว เพราะฉะนั้นเห็นว่าไม่ควรจะเร่งเกินไปในเรื่อง
เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้ ถ้าเราจะเพิ่มขึ้นมาทั้งหมดก็เปลืองมาก ถ้าเรา
คิดลงไปก็เปลืองน้อยลงไป การจะเปลืองหรือไม่เปลืองเราอย่าเพิ่ง
คำนึงถึง เราไม่ได้เอาของมาฝากตัวจะใคร่หมดเปลือง เราเสียครึ่งหนึ่ง
ก็ใช้ไปครึ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นเห็นว่าควรจะมีหลักการ ส่วนที่จะเปลี่ยน
อย่างไรนั้นไปว่ากันในเวลาหลังดีกว่า

๑๖.๓๗.๒.

นายทองดี ณาพสินธุ์ (มหาสารคาม) : ขัญชาติเราพล
กนิชและเพราะแต่สมาชิกประเภทที่ ๑ คือเราอยากเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่ง
ตัวกัน จะเอาสวยหรือจะงามอะไรกันก็ตาม แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่อง
เครื่องแต่งกายนั้นไม่เกี่ยวกับอะไรมาฆยนัก ใครอยากเปลี่ยนก็เปลี่ยน
ไป ใครไม่อยากจะเปลี่ยนเห็นว่าอย่างไรนั้นก็ขยับแล้ว ก็ไม่ต้องเปลี่ยน
เห็นจะหมดปัญหาลแล้ว เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ลงมติ

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง พ.อ. หลวงชำนาญสงคราม วัชรวง
 ร.ท. ขุนศรีไกรพิสัยภู (อุตราภรณ์): ข้าพเจ้าขอเบิกคอกีปราย
 ค่อยไป

นายจำรัส มทาวงคนันท์ นายอินทร สิงหนนทร วัชรวง
 ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นสมควรเบิกคอกีปราย ค่อยไป ขอให้
 ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๓ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันจะท้องให้ ทประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
 ควรขยับจัดการแห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบไว้พิจารณาต่อไป ขอให้
 ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘๘ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ประธานสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติเห็นอันตกไป

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร
 (ระเบียบที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายอินทร สิงหนนทร

๑๖.๔๐ น.

นายอินทร สิงหนนทร (เชิญใหม่): ข้าพเจ้าเสนอร่างพระ

ราชบัญญัติคนชนมา มีผลกการว่า เพื่อแก้ไข มาตรา ๘ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พุทธศักราช ๒๔๗๖ เพื่อให้ได้ ซึ่งมีความจริงแต่ มีขมขย ๓ ไตร ขอนุญาตเป็น ตรีใหญ่ในโรงเรียนที่สอนเพียงจนประถมสามัญ ๒. ให้ อานา วรุมนตรีที่จะ ้องน้นแก่โรงเรียนราษฎร์ ซึ่ง มีวัตถุประสงค์สอน ละเพาะ การพยาบาล ก็จะไม่ต้องปฏิบัติกการอย่างทงอย่างใดได้ตามสมควร

เหตุผล ที่ข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติคนชนมา โดยเหตุที่ ว่า ในบางท้องถิ่นเช่นทกนทว จะหาผู้ ทมควมรู้ ถึงขณมีขมขย ๒ ได้ยาก และเห็นการยากที่จะตั้งโรงเรียนชนโต ในท้องถิ่นนั้น ถึงแม้ ว่าโรงเรียนนั้นมุ่งที่จะสอนแต่เพียง ประถมสามัญ ก็ตาม ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรที่จะได้แก้ไขพระราชบัญญัตินี้ เพราะวารีรัฐบาล นี้กมีวัตถุประสงค์ ที่จะส่งเสริมการประถมศึกษาชายชนแล้ว และบรรดา ผู้แทนราษฎรทงหลายก็ขมทราขอยู่ว่า เวลาบเรายงไม่มี สหติเสรภาพ เต็มควมรู้จกรวมณู ก็ขยงมีขมขยเพราะกาลชย แต่ถ้าหากว่ามี การ ประถมศึกษา ถึง กงจำนวน ของพลเมือง จึง จะ พ้น ขมขยเพราะกาลช น เพราะฉะนั้นจึงเห็น การสมควร อย่างยง ที่จะส่งเสริมโรงเรียนราษฎร์ ที่จะ มีการสอนเพียงจนประถมศึกษาน

บางคนจะเข้าใจว่า การทำเช่นนี้ จะทำให้ การศึกษาเสื่อมทรามไป ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ทำให้การศึกษาเสื่อมไปแต่อย่างไร เพราะว่เพียงแต่ ้ระอาอนุญาตให้ตั้งโรงเรียนชนเพื่อสอนการประถมศึกษา นเป็นการศึกษา

จนคำที่เรากำลังจะคุยแล้ว โรงเรียนของรัฐบาลที่กรุงธน คือโรงเรียน
ประชาบาลนั้น เพื่อจะส่งเสริมการศึกษา แต่โรงเรียนเหล่านั้นมีไม่พอ
จึงจำเป็นต้องตั้งโรงเรียนราษฎร์เพื่อส่งเสริมการศึกษา

และประการที่ ๒ โรงเรียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการพยาบาลนั้น
สมควรอย่างยิ่งที่จะได้ มีการผ่อนผันตามสมควร แต่ก็กฎหมายไม่ได้
ให้ อานาจรวิฆเนศวรไว้ ข้าพเจ้าจึงได้เสนอแก่ ไซให้ อานาจรวิฆเนศวรไว้
ในทันที ข้าพเจ้าหวังใจว่าสถาบันนี้จะช่วยหลักการแห่งวังพระราช
บัญญัติกันไว้ด้วย

๑๖.๕๓ น.

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี วิฆเนศวร: ทาง กระทรวงธรรม-
การเห็นใจ และรู้สึกความจำเป็นตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอวังพระ
ราชบัญญัติขึ้นมา เช่นบัญญัติภาคการศึกษา และเรื่องนกระทรวงธรรมการก็
เห็นความจำเป็น อยู่แล้ว เหมือนกัน จึงได้รวบรวมสถิติข้อเท็จจริงใน
เรื่องน้อย การที่จะลบลักษณะฐานะของครูใหญ่ในเรื่องนี้ลงมานั้น เช่น
บัญญัติว่าจำเป็นจะต้องพิจารณาให้ ลิดชง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้อง
ได้ข้อเท็จจริงมาประกอบ ซึ่งในขณะนกระทรวงธรรมการ กำลังเร่งรีบ
ค้นคว้าหาหลักฐานอยู่แล้ว อีกประการหนึ่ง ข้อความในวังพระราช
บัญญัติยังมีข้อความที่ไม่สมบูรณ์ จำเป็นจะต้องแก้ไขให้ เป็นการ
สมบูรณ์ จน และกระทรวงธรรมการเห็นความจำเป็นที่จะแก้ไขร่วมกัน

ผู้เสนออยู่แล้ว รัฐบาลจึงขอรับร่างพระราชบัญญัติ^{๒๕}นี้ไปพิจารณา หวัง
ว่าท่านผู้เสนอคงจะไม่ขัดข้อง

๑๖.๔๔ น.

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่): การที่รัฐบาลจะรับ
ร่างพระราชบัญญัติ^{๒๕}นี้ไป ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง แต่ก่อนที่จะให้รับไป
ข้าพเจ้าอยากจะ ทราบบ้างว่า รัฐบาลจะ จัดการ เสนอ เข้ามาที่ต้นในสมัย
ประชุม^{๒๕}นี้หรือไม่

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี: กระทรวงธรรมการจะ
พยายามที่จะเสนอให้ต้นสมัย^{๒๕}นี้ แต่ถ้าหากว่าไม่ทัน ก็จะพยายาม
หาทางผ่อนผันไปก่อน

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง
ประธานสภาฯ ; ทางฝ่ายผู้เสนอ ขอมิให้ รัฐบาล รับเรื่อง^{๒๕}นี้ไป
พิจารณาก่อนรับหลักการ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าถือว่าที่ประชุม^{๒๕}นี้ ใน วาระต่อไป ขอให้พิจารณา^{๒๕}ร่าง พระราช
บัญญัติ ๓๒๕ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะ
กรรมาธิการสามัญครั้งที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาต่อไป
ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติ ๓๒๕ (ฉบับที่ ๒)

ที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: หม่อมวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาในวาระที่ ๓
ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติแก้ไข ๒๕๕๕ ๒๕๕๕
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๔ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เป็นอันที่ประชุมตกลงให้ใช้พระราชบัญญัติ
เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติขนาน
นามสกุล (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมการ
สามัญชุกที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒
และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติขนานนามสกุล (ฉบับ
ที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔
มาตรา ๕

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: หม่อมวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาในวาระ

ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ^{๕๕} ควรจะออกใช้ เป็นกฎหมายได้
ขอได้ ไปรยกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๓ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรยกยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เป็นอันที่ประชุมตกลงให้ออกพระราชบัญญัติ^{๕๕}
ใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ^{๕๕}
รับราชการทหาร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมา-
ธิการสามัญชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาใน วาระที่ ๒
และที่ ๓ ขอให้ไลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติ^{๕๕}รับราชการทหาร (ฉบับที่
๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔
มาตรา ๕ มาตรา ๖

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ทบทวนครั้งที่ ๒ แล้ว ค่อยพิจารณาในวาระ
ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ^{๕๕}ที่แก้ไข^{๕๕} ควรจะออกใช้ เป็นกฎ-
หมายได้ ขอได้ ไปรยกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๔ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรยกยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภา : เป็นอันที่ประชุมตกลงให้ใช้พระราชบัญญัติ
เกณฑ์หมายได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติยกเลิก
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างสถานวิทยุ อำเภอ
พระโขนง จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของรัฐบาล

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ
การ : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างสถานวิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร
พุทธศักราช ๒๔๘๑ โดยมีหลักการ เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างสถานวิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร
พุทธศักราช ๒๔๘๐

เหตุผลก็เพราะว่า บรรดาเจ้าของที่ดินซึ่งต้องเวนคืนเรียกว่า
เงินค่าทำขวัญสูงมาก ราคาไร่ละถึง ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ บาท แต่กรม
ไปรษณีย์ โทรเลขมีเงินงบประมาณที่พอจะเรียกให้ ได้เพียง ไร่ละ ๘๐
ถึง ๑๐๐ บาทเป็นอย่างสูง และถึงแม้จะตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นทำการ
ชั่งชั่งคชออกไปก็คงไม่ได้รับผลเป็นที่พอใจ เพราะมีพฤติการณ์บางอย่าง
ซึ่งไม่ทำให้เห็นคุณค่าที่หมายได้ว่า ราคาที่อนุญาโตตุลาการจะชั่งชั่งคช
ระลดลงมาได้ ไม่เกินจำนวนเงินที่กรมไปรษณีย์ โทรเลขมีงบประมาณอยู่
ประจวบ ทั้งทางการได้ ทราบว่าที่ดินทางอำเภอเม็กคังนทบุรี จังหวัด
นทบุรี ราคาถูกเพียงไร่ละ ๕๐ บาท และมีสภาพที่เหมาะสมแก่การตั้ง
สถานวิทยุไม่ยิ่งหย่อนกว่าทางอำเภอพระโขนง กรมไปรษณีย์ โทรเลข

จึงได้เจรจาซื้ออกขั้วรายภูเจ้าของกรมสิทธิที่ดิน ในราคาไร่ละ ๕๐ บาทไว้ได้เกือบทั้งหมดที่ตกลงแล้ว ยังคงมีเหลืออยู่อีกหนึ่งแปลง เท่านั้นที่เจ้าของเคยงเอาราคาสูงเกินสมควร ซึ่งจำเป็นต้องดำเนินการ เพื่อขอออกพระราชบัญญัติเวนคืนที่ดินแปลงนั้นต่อไป เมื่อใด ที่คนทาง จังหวัดนั้นทบทวีแล้ว ก็ เช่นคน ยกเลิก การเวนคืนที่ดินทางอำเภอพระ- โขนง จังหวัดพระนคร เสียได้

จึงได้ขอสั่งรื้อวางพระราชบัญญัติขึ้นมา เพื่อปลดภาระของรายภู ซึ่งตกอยู่ในพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้าง สถานวิทยุ อำเภอพระโขนงต่อไป

๑๖.๕๒ น.

นายเลา เตาลานนท์ (ตรวจ) : เนื่องจากรัฐบาลได้เสนอ รื้อพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อ สร้างสถานวิทยุ นั้น ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยอยู่ว่า ในการที่รัฐบาลมา ยกเลิกกิจการที่รัฐบาลได้ดำเนินการไปแล้ว และได้เสียเงินไปแล้วเท่า ใด และเห็นที่นำวัตถุประสงค์ที่สภาฯ จะพิจารณาว่าในการที่รัฐบาลได้ เริ่มดำเนินการอะไรไปนั้น ควรที่จะพิจารณาให้รอบคอบเสียก่อนว่าจะ ทำงานให้ลุล่วงเป็นผลสำเร็จไปได้ แต่ที่รัฐบาลได้ทำงานเป็นผลไม่สำ- เร็จ ไปยกเลิกเสีย เป็นการเสียเงินเสียทองไปเช่นนั้น ถิ่นที่สภาฯ จะ พิจารณาอีกบ้าง

พ.อ. พระบริรักษ์ทัพยาทกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ : ในการที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างสถานวิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร และสภาฯ ได้ลงมติไปแล้วนั้น รัฐบาลก็ได้สอบสวนเสร็จแล้วเหมือนกันว่าราคาที่ดินอยู่ในอันคับคั่งอะไรทำได้อะไร แต่มีกรณีเกิดขึ้น ซึ่งมีการที่จะตกลงต่อสภาฯ ได้ว่า มีการขายส่งเสริมกันในนั้น ราคาที่ดินก็สูงมากขึ้น และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ รับคำขอรับ จากราษฎรเป็นส่วนใหญ่ ไม่ให้ตั้งสถานวิทยุขึ้น ประกอบกับรัฐบาลได้เห็นพื้นที่นั้นคับคั่งเป็นจำนวนมาก และสมควรที่จะตั้งขึ้นได้ ก็เห็นอันผ่อนผันให้หมดการไป

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เห็นอันรับหลักการ เสร็จแล้วมาพิจารณารายละเอียด

พ.อ. พระบริรักษ์ทัพยาทกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ : แล้วแต่สภาฯ

ประธานสภาฯ: สั่งกรมการสามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน
ในกวัน

พ.อ. พระบริรักษ์ชัยทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ: ๓ วัน

พ.อ. พระอุดมโยธารชยุต (สมาชิกประเภทที่ ๒): ข้าพเจ้าใคร่จะขอเสนอว่ากฎหมายฉบับนี้ แปลว่าพวกมันง่าย ๆ ว่าเล็กซื้อขายต่อกัน แปลว่าไม่มีอะไรกันอีกเลย เมื่อไม่ตกลงก็ว่าเล็ก เพราะฉะนั้นก็เพื่อเป็นการสงวนเวลาของสภาฯ ข้าพเจ้าใคร่จะเสนอญัตติขอให้สภาฯ นพจารณาตรวจแก้ด้วยคงที่มัตถ์อย่างมาแล้วเมื่อวานขึ้น

ประธานสภาฯ: รัฐบาลก็ไม่ได้ขัด หากนรบริวารลำบาก เวลาที่เท่ากัน เพราะฉะนั้นเรื่องก็เลยมาเสียแล้ว ก็ขอให้ขึ้นไปตามที่ทางรัฐบาลขอ ก็ตกลงให้สั่งกรมการชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติขอพัก ๑๕ นาที

พักประชุมเวลา ๑๖.๕๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๓๓ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าได้รับญัตติที่ควนจากรัฐบาลคณะหนึ่ง มีความว่า “ด้วย คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์ตราสกุลกากร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑

คอสถาผู้แทนราษฎร จึงเสนอร่างพระราชบัญญัติ ๕ มาตรา เพื่อยกเลิก
ไปรษณีย์เสนอสถาผู้แทนราษฎรปรึกษาในวันประชุมนี้ โดยขอให้ยกขึ้น
พิจารณาก่อนญัตติอื่น ๆ ทั้งหมด ” มีผู้ใดซักข้อหรือไม่

ไม่มีสมาชิกซักข้อ

ประธานสภา : เมื่อการประชุมไม่ซักข้อ ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
อนุมัติ เลขาธิการแจกใต

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ข้าพเจ้า ขอถือโอกาสชี้แจงเสียก่อนว่า ในการที่พิมพ์ร่างพระราช
บัญญัติพิทักษ์ตราศาลการันต์ได้ พยายามทำที่จะให้มีผลที่สุด เหตุ
ฉะนั้นการพิมพ์จึงพยายามพิมพ์ด้วยวิธีถ่ายภาพ และตัวอักษรจะเล็ด
ไปหน่อย หวังใจว่าท่านสมาชิกคงจะให้อภัย แต่อย่างไรก็ตามในตัว
พิทักษ์นั้นท่านจะแลเห็นไต่ซึกในบันทึกเหตุผล เหตุผลในตัวพิทักษ์นั้นเรา
ได้พยายามให้ช่างถ่ายคัดแต่งให้ชัด ส่วนในฉบับที่ออกจะเห็นไม่ชัดบ้าง
คงนึกเพราะไม่อยากจะให้เปลี่ยนหลายมด และเพื่อให้อ่านไปโดยรวดเร็ว

ก่อนอื่นขอให้แก้คำผิด แก้ ในหน้า ๓ อันว่าด้วยเหตุผลแห่งร่าง
พระราชบัญญัติได้ พิมพ์ ผิดอยู่ในหน้า ๓ ที่ว่า “ ในประเทศสยามได้
เคยบัญญัติเรื่องนมาเมื่อครั้งพิจารณาพระราชบัญญัติพิทักษ์ตราศาลการ
ระบยที่ ๒ นั้น ขอให้แก้ เช่นระบยที่ ๑ ความจริงนั้นไม่ใช่เกี่ยวกับพระ
ราชบัญญัติ แต่เป็นในเรื่องเหตุผลที่ประกอบร่าง และในเหตุผลที่ประ
กอบร่างเช่นเดียวกับในหน้า ๖ ตัวเลข ๖ นั้นไม่เห็น คือเมื่อหมทหน้า ๕

เหตุผล รัฐบาลแห่งประเทศไทยประกอบด้วยหลักการอันแยกเป็น
หัวข้อได้ดังนี้

- ๑. ความจำเป็นที่ของออกพระราชบัญญัติ
- ๒. ความจำเป็น ที่ต้อง เสนอ หลักการ โดยให้ สภามั่นทนราษฎร
พิจารณาพิทักษ์ควาสุจริตการบังคับ ไม่แยกเป็นรายย่อยในวาระที่ ๒
- ๓. การพิจารณาว่างอัตรา
- ๔. ข้อสำคัญอันเกี่ยวกับราชการเข้า
- ๕. ข้อสำคัญอันเกี่ยวกับราชการออก

๑. ความจำเป็นที่ของออกพระราชบัญญัติ ความจำเป็นที่ต้ง
ออกพระราชบัญญัติ คือ

ก. รัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อสภามั่นทนราษฎรว่า จะปรับปรุง
ภาษีอากรให้ เป็นธรรมแก่สังคม ในการนี้รัฐบาลได้รีบเร่งพิจารณาอยู่
แล้ว ในการปรับปรุงภาษีอากรนั้นย่อมจะต้องมีการยกเลิกภาษีหรือลด
ภาษีอากรลงบางชนิด จึงมีความจำเป็นที่จะต้องหารายได้ทางอื่นมาชด
เชย ในการนี้เมื่อได้คำนึงถึงความเห็นที่สภามั่นทนราษฎรได้เสนอมาประ
กอบด้วย ก็เห็นว่าสภามั่นทนราษฎรหลายท่านให้รัฐบาลจัดการปรับปรุงอัตรา
สุจริตการกรใหม่เพื่อให้ ได้ผลมาชดเชยภาษีอากรเกี่ยวกับครั้งที่จะต้องยกเลิก
หรือลด

ข. พักพิชิตราสุจริตการที่เข้ามาแล้วนั้นมิขอความจำกัดโดยสนธิ
สัญญาไว้ เหตุฉะนั้นจึงทำให้เห็นได้ว่าความไม่เป็นธรรมในการกำหนด

อัครราชทูตถาวรที่เสฉวนมา ก็ยอมเป็นไปก็ได้หลายประการ ยืนยันได้แก่
สนธิสัญญาใหม่แล้ว จึงควรที่จะปรับปรุงพิทักษ์อัครราชทูตถาวร โดย
ใช้ลำพังให้ เช่นอรรถมอกลุคหนึ่งด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง
สินค้าขาออกนั้น ข้อที่ควรปรับปรุงให้ เช่นอรรถมอกลุค เป็นพิเศษ คงที่จะ
ไปสนใจต่อไปเมื่อใดก็ตามถึงข้อความสำคัญในเรื่องสินค้าขาออก

๒. ความจำเป็น ที่ต้องเสนอหลักการโดยให้ สภาผู้แทนราษฎร
พิจารณาพิทักษ์อัครราชทูตถาวรทั้งพิทักษ์ ไม่แยกเป็นรายย่อยในวาระที่ ๓
ตามหลักการที่ใดเสนอมา จะเห็นว่าผู้แทนราษฎรไม่มีโอกาสที่จะ
ขอแก้ไขพิทักษ์อัครราชทูตถาวรในวาระที่ ๒ กล่าวคือ ผู้แทนราษฎร จะ
กระทำได้เพียงแก้ไขด้วยท พระราชบัญญัติ ส่วนพิทักษ์อัครราชทูตถาวรนั้นจำต้อง
ยอมรับทั้งหมดหรือไม่รับ ทั้งหมดโดยเด็ดขาด

๓. ในเรื่องพิทักษ์อัครราชทูตถาวรนั้น ถ้าหากจะไม่พิจารณาให้รวดเร็วแล้ว
จะนำผลเสื่อมเสียมาสู่ประเทศชาติได้มาก

๔. ในประเทศสยามได้เคยปฏิเสธเรื่องนมาแล้วเมื่อครั้งพิจารณา
พระราชบัญญัติพิทักษ์อัครราชทูตถาวร (ฉบับที่ ๑) กล่าวคือสภาผู้แทน
ราษฎรได้ยอมรับพิทักษ์อัครราชทูตถาวรซึ่งรัฐบาลได้ทำมาทั้งสิ้นโดยมิได้
พิจารณาแก้ไขปลีกย่อย

๕. ตัวอย่างที่ดีในต่างประเทศซึ่งควรจะนำมาใช้ ในประเทศสยาม
ได้ก็คือ ในเรื่องพิทักษ์อัครราชทูตถาวรนั้น ในต่างประเทศได้ทำทางขึ้นกับ
มิให้บุคคลพลวโดยโอกาสที่ระหยาประโยชน์ในทางนี้ เช่น ในบางประเทศ

ได้กำหนดไว้ว่า เมื่อร่างพระราชบัญญัติได้นายกรัฐมนตรีแล้ว แม้แต่ยังมี
 ได้มีการพิจารณา ก็ให้เริ่มใช้ พักต่อตราศาลฎีกาใหม่ได้ทันที ของ
 ประเทศก็ยอมให้รัฐบาลออก เป็นกฎหมายแล้ว สภาฯ รับผิดชอบ ภายหลัง
 คล้าย วิจารณ์ ใน เรื่องพระราชกำหนดของเรา แต่รัฐบาลไม่มีความ
 ปวารณาที่จะใช้พระราชกำหนดให้เป็นการพำเพรช ซึ่งเมื่อได้มีโอ-
 กาสใช้พระราชบัญญัติแล้ว สภาฯ ก็เพียงแต่จะรับรองหรือไม่รับรอง
 พระราชบัญญัติเท่านั้น แต่รัฐบาลเห็นว่าเมื่อสภาฯ ยังอยู่ในระหว่างสมัย
 ประชุมเช่นนั้น ถ้าสภาฯ ได้เริ่มควบคุมเสียแต่ในขั้นต้นก็จะเป็นการสม-
 ควรยิ่งกว่า

หลักการที่เสนอเช่นนี้ใช้จะทำให้สภาฯ ไม่มีโอกาสควบคุมเสีย
 เลยก็หาไม่ ถ้าสภาฯ ไม่เห็นดีเห็นชอบในพักต่อตราตามข้อเสนอแล้ว
 ก็สภาฯ จะไม่รับรองให้ออกพระราชบัญญัตินี้ไปก็

ง. ข้อประการหนึ่ง เป็นประการที่สมควร ก็คือว่า การวาง
 คติตราอารักขาสำหรับสินค้าแต่ละประเภทนั้น ไม่ใช่สำหรับแก้
 ละเอียดในประเภทเช่นนั้นเท่านั้น กล่าวคือ ย่อมมีการเกี่ยวโยงกัน เช่น
 ในเรื่องอัตราภาษีของกษัตริย์ของอินเดียซึ่งมีผลกันต่อพิจารณาว่าอัตรา
 อากรให้สูงต่ำให้ระคายกัน เช่นสิ่งหัตถกรรมทำอย่างหยาบ และสิ่ง
 หัตถกรรมอย่างไม่ว่าหยาบ ต้องกำหนดอัตราให้สูงต่ำให้ระคายกัน และ
 แต่เพียงบางรายการ โดยไม่หวังให้กระทบรายการอื่นนั้นไม่ได้ มีฉะนั้น

ก็จะมีการตกลงซื้อขายกันภายใน ๒๕ วันนับแต่เพียงออกตราตรวจมาให้เห็น
เท่านั้น

เหตุฉะนั้น จึงเป็นการจำเป็นที่รัฐบาลจำเป็นต้องเสนอหลักการดังกล่าว
กล่าวมาแล้วไว้ในตอนต้น

๓. การพิจารณาวางอัตรา

การพิจารณาวางอัตรา รัฐบาลได้คำนึงถึงความเห็นของผู้แทน
ราษฎรที่ได้ส่งมาแล้วเป็นอย่างดี และจำต้องขอแจ้งเหตุผลให้ทราบถึง
ข้อไปนี้

ก. ในการวางอัตรานั้น จะควรวางอัตราที่เกี่ยวกับราคามารคาหรือ
คามสภาพ หรือวางอัตราไว้ทั้ง ๒ อย่าง และให้เลือกเอาอย่างไหนสูง
กว่า ให้ใช้อย่างนั้น รัฐบาลขอแจ้งว่า การกำหนดอัตราไว้ ๒ อย่าง คือ
ทั้งคามราคาและคามสภาพนั้น เป็นอันสมควรทีเดียว แต่ในทางปฏิบัติ
สำหรับประเทศสยามในขณะนี้ ที่เศรษฐกิจยังไม่สมบูรณ์ จะใช้อัตรา
๒ นี้สำหรับสินค้าทุกประเทศหาได้ไม่ เพราะจะทำให้เสียของค่าใช้จ่าย
อีกมากมาย จึงเห็นว่าควรวางอัตรา ๒ อย่างเช่นนี้จะกระทำได้ โดยสม-
บูรณ์แต่ในอนาคต เมื่อได้ปรับปรุงเศรษฐกิจให้โตผลเป็นทวีคูณขึ้น
แล้ว ในคราวที่รัฐบาลจึงได้เลือกให้ทั้ง ๓ วิธี คือ สำหรับสินค้าบาง
ประเภทใช้ วิธีวางอัตราอากร ๒ อย่าง ในบางประเภทใช้ วิธีวางอากรตาม
ราคา ในบางประเภทใช้ วิธีวางอากรตามสภาพ ทั้งนี้ใช้อันใดนอก

จากจะอาศัยแนววิधिปฏิบัติเป็นหลักเท่านั้นว่าการวางอากรชนนิกให้เหมาะได้ผลก็ยิ่งสำหรับประเทศชาติ

ข. มีข้อเสนอของประการข้างในทางทฤษฎีนั้นว่าเป็นธรรมดา แต่ผลในทางปฏิบัติไม่ได้ คงประสงค์ ในกรณีเช่นรัฐบาลจำกัดองค์ความเห็นซึ่งผู้แทนราษฎรได้เสนอมานั้นชั่วคราว อาทิเช่นในเรื่องเครื่องสำอางบางชนิดและเพชรพลอย ซึ่งตามธรรมดาถ้าควรจะต้องเก็บอากรให้แรง แต่ผลกระทบมีอยู่ว่า เครื่องสำอางบางชนิดและเพชรพลอยเป็นสิ่งซึ่งเลิกผลิตกันเข้ามาได้ง่าย เพราะเป็นของที่เบาและปริมาณที่นำมาแต่ละคราวนั้นเป็นจำนวนน้อย ยิ่งเช่นภาษีของมณฑลเลิกผลิตก็มาจกชนิดนั้นสำหรับในเรื่องเครื่องสำอางบางชนิดจึงจำกัดหรือคอย ท้า วิถีปฏิบัติปรองแกไขในเรื่องหลักเลียงการทนภาษีเสียก่อน ในเรื่องเพชรพลอยก็เช่นเคยกวน เมื่อครั้งยังเก็บอากรร้อยละ ๓ หรือร้อยละ ๕ นั้น จำนวนเพชรพลอยที่นำเข้ามา ระหว่าง ๑ ล้านถึง ๒ ล้านบาท แต่เมื่อเก็บอากรร้อยละ ๓๓ $\frac{๓}{๓}$ เพชรพลอยที่นำเข้ามาและแสตมป์ต่อโรงภาษีนั้น มีราคา ระหว่าง ๑ ถึง ๓ แสนบาทเท่านั้น เหตุฉะนั้นในทางประเทศถึงกับไม่เก็บอากรชนิดนี้คนเสียเลย ทั้งเช่นในประเทศอังกฤษ ส่วนในเยอรมันนั้นเก็บตามน้ำหนัก เช่น ๑ กิโลกรัมราว ๕๖ สตางค์เท่านั้น ในสเตรทเซทเคิลเมนต์ของอังกฤษไม่เก็บอากรเสียเลย แต่สำหรับประเทศสยามนั้น รัฐบาลเห็นว่าควรจะต้องกลับไปเก็บอากรร้อยละ ๕ เหมือนครั้งเมื่อเก็บอยู่ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๐-๒๔๗๔ และอัตราร้อยละ ๕ นั้นควรวาง

ในประเทศโบลีเวีย อีควาดอร์ กรีท มอริออคโค เวเนสซุเอรา นอก
 จากนยงมีตัวอย่างสำหรับประเทศสยามเอง ซึ่งได้เคยทดลองทำมาแล้ว
 ในโรงโสม เมื่อครั้งเคยอยู่แกรมละ ๕ สดางคนน มีผู้หลักเลียงเข้า
 มามาก จำนวนทวีเลขลกลองจาก ๑ ล้านแกรม เหลือในปี ๓๑๗๕ เพียง
 ๖ หมื่น ๕ พันแกรม เมื่อได้ทดลองเหลือแกรมละ ๑ สดางค ในปี ๓๑๗๗
 จำนวนโสมตรงเข้ามาแสดงทกรมศุลกากรจนไปถึง ๕ ล้านแกรมเศษเช่น
 นเช่นคน

ส่วนข้อเสนอนอื่น ๆ รัฐบาลได้ พงความเห็น ผู้แทนราษฎร ประกอบ
 ด้วยทั้งระไท ชนแวง ในส่วนที่เกี่ยวกับอกรวขาเข้ากัขาออกต่อไป

๔. ข้อสำคัญอื่นเกี่ยวกับอกรวขาเข้า

อกรวอกรวขาเข้านั้นได้เพิ่มขนในโรงอกรว แอลกอฮอล วิดุก
 กัขางชนะนิก สิ่งลลลระม สิ่งทอ นอกจากนั้นได้มีการยกเว้นอกรว
 ขางชนะนิก ดังจะขอชี้แจงต่อไปน

(๑) อุกหนนการเกษตกรวม โดยยกเว้นอกรวแก่ของทเวลา
 นี้ต้องเสียอกรว

๑. เครื่องมือใช้ทำไร่นาและเลี้ยงสัตว์พาหนะ เวลานั้นเสียอกรว
 วัลยละ ๕ ได้ยกเว้นอกรว (ประเภท ๑๐๖) ตัวอย่างเช่น เคียว
 รอยม ไร่ คราก

๒. เครื่องกลจักรสำหรับทำไร่ไถนา เวลานั้นเสียอกรววัลยละ ๕

ไต่ยกเว้นอากร (ประเภท ๑๑๕) ตัวอย่างเช่น เครื่องยกข้าว
เครื่องไถ

๓. บัณฑิตต่าง ๆ เวลานเสียอากรร้อยละ ๕ ไต่ยกเว้นอากร
(ประเภท ๑๑๔)

๔. สัตว์มีชีวิตใช้ทำพันธุ์ เวลานเสียอากรร้อยละ ๒๕ ไต่ยกเว้น
อากร (ประเภท ๑๑๘)

(๒) ออกทุนอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ โดยลดอัตราอากร
เครื่องกลสำหรับโรงงาน เวลานเสียอากรร้อยละ ๕ ลดอากรลง
คงเหลือประมาณร้อยละ ๑-๒ (ประเภท ๑๑๖)

(๓) ออกทุนการแพทย์และอนามัย โดยยกเว้นอากรแก่ของ
ที่เวลานต้องเสียอากร

๑. เครื่องใช้ และเครื่องเคมีของแพทย์ และวัตถุเคมีที่ใช้
เวลานเสียอากรร้อยละ ๕ ไต่ยกเว้นอากร (ประเภท ๑๑๘)

๒. ยาและเครื่องคักหนุ เวลานเสียอากรร้อยละ ๒๕ ไต่ยกเว้น
อากร (ประเภท ๑๑๑)

(๔) ออกทุนการวิทยาศาสตร์และการศึกษา โดยยกเว้นอากร
แก่ของที่เวลานต้องเสียอากร

๑. เครื่องประกอบและเครื่องเคมีใช้ทางวิทยาศาสตร์ เวลานเสีย
อากรร้อยละ ๕ ไต่ยกเว้นอากร (ประเภท ๑๑๗)

๒. ตัวอย่างสิ่งของในวิชา ชูโอโลยี โยคะนิ ๑๓.๑ เวลานเก็บ
ร้อยละ ๓๕ ไท่ยกเว้นอากร (ประเภท ๑๘๕)

๓. สิ่งศิลปกรรม เช่นภาพเขียน รูปสลัก ที่องค์การสาธารณะ
นำเข้ามา เวลานเก็บอากรร้อยละ ๓๕ ไท่ยกเว้นอากร (ประเภท ๑๗๗)

(๕) อุตสาหกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ หลายอย่าง โดยวิ
การ เก็บอากร แก้วติดคีม ตามอัตรา ค่าว่าสิ่ง หัตถกรรม ที่ทำด้วยวัตถุ
เหล่านั้น หรือเก็บอากรสิ่งของยังไม่สำเร็จรูปต่ำกว่าสิ่งของสำเร็จรูปแล้ว
ตัวอย่างเช่น

(๑) รูป เก็บอากรประมาณเท่ากับร้อยละ ๘๐ วัตถุทำรูปเช่น
ผงไต้จากพรวณไม้ เก็บอากรประมาณเท่ากับร้อยละ ๗๐

(๒) ผ้าผืน (ผ้าย) เก็บอากรประมาณเท่ากับร้อยละ ๑๖
เสื่อเสด (ผ้าย) เก็บอากรประมาณเท่ากับร้อยละ ๕๐

(๖) ชิ้นอากรของคั้งก่าก็ตามสนธิสัญญา

(๑) เหล้าไวน์ เวลานเก็บร้อยละ ๑๓ ว่างใหม่เก็บประมาณ
ร้อยละ ๕๐-๖๐

(๒) เครื่องเหล็ก เวลานเก็บร้อยละ ๕ ว่างใหม่เก็บประมาณ
ร้อยละ ๑๐-๑๕

(๓) สิ่งทอ (ผ้าย) เวลานเก็บร้อยละ ๕ ว่างใหม่เก็บร้อย
ละ ๑๕-๒๐

(๕) เครื่องถักทอ เวลาเก็บร้อยละ ๕ ร้างใหม่เก็บเครื่อง
สำหรับอุตสาหกรรมใหญ่ประมาณร้อยละ ๑-๒ อื่น ๆ ร้อยละ ๑๕

(๕) รถยนต์เวลาเก็บร้อยละ ๑๐ ร้างใหม่เก็บรถส่วนบุคคล
ร้อยละ ๑๕ รถบรรทุกร้อยละ ๑๐ ตามเดิม

(๖) น้ำมัน เวลาเก็บร้อยละ ๑๐ ร้างใหม่เก็บประมาณร้อย
ละ ๒๐

(๗) ขนอาหารอาหาร

อาหารต่าง ๆ เวลาเก็บอาหารประมาณร้อยละ ๒๐-๒๕ ร้างใหม่
เก็บอาหารประมาณร้อยละ ๓๐-๔๐

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
ตนในการเขียนเล่มนี้ ยึดหน้าผกไป ขอให้ท่านพลิกหน้าหลัง จนอ่าน
ถจนแล้วจะมาถึงหน้าทศจากท่านรัฐมนตรีโตชานเมชกัน

นายตรีเอก ชัยนาม รัฐมนตรี: ๕ ข้อสำคัญเกี่ยวกับอาหาร

ขาออก

อาหารขาออกที่เคยอยู่แล้วในปัจจุบัน ไท ไข่ ไข่ เก็บอาหารตาม
สภาพ วัฒนธรรมไทยอย่างมาจากวิถีของพระมาและอินเดีย

แต่สำหรับประเทศไทยนั้น เห็นว่าถึงกาลอันสมควรที่จะเปลี่ยน
แปลงวิถีเก็บอาหารตามสภาพ เช่นราคาข้าว ย่อมมีขึ้นมลง ถึงคราว
ที่ราคาข้าวลง อาหารตามสภาพก็คงตายตัว จึงเห็นว่าควรจะเก็บอาหาร
ตามราคา ซึ่งเมื่อราคาข้าวที่ รัฐบาลก็ควย ราคาข้าวตกไป รายได้

ของรัฐบาลก็ตกด้วยตามส่วน กันขี้วาระเป็นธรรมดา มีขี้คนก็เหลือขี้-
 หนาสู้ว่า จะเก็บตามราคามันหรือจะเท่าใด ในการนี้รัฐบาลได้พิจารณา
 โดยแปลงซากตามสภาพ มาเป็นซากตามราคา โดยถือราคาปาน
 กลางของราคาข้าว ๕ ปี ด้อยลงขึ้นไป หมายความว่าใน ๕ ปี ด้อย
 หลังราคาข้าวใด ที่ขึ้นข้างแล้ว ผลที่ได้ก็ปรากฏว่า ข้าวต้องเสียการ
 อยู่เท่ากับส่วนร้อยละนี้

ข้าวขาว	ร้อยละ ๔.๒
ปลายข้าวขาว	ร้อยละ ๖
รำข้าวขาว	ร้อยละ ๖.๕
ข้าวกล้อง	ร้อยละ ๗
ปลายข้าวกล้อง	ร้อยละ ๗.๕
รำข้าวกล้อง	ร้อยละ ๘
ข้าวเปลือก	ร้อยละ ๘.๕

รัฐบาลจึงได้เทียบกับข้อความที่รัฐบาลอื่นได้ทำกันอยู่ ซึ่งเป็นอัตรา
 ที่เก็บตามราคา และเห็นว่าของเรากควรเก็บดังนี้

ข้าวขาว	ร้อยละ ๕.๒
ปลายข้าวขาว	ร้อยละ ๘.๖
รำข้าวขาว	ร้อยละ ๓.๖
ข้าวกล้อง	ร้อยละ ๕.๘
ปลายข้าวกล้อง	ร้อยละ ๓.๗๕

ราชารัฐบาล
ชาวโปแลนด์

วชิยสะ ๓๓
วชิยสะ ๗

รัฐบาลขอแสดงเสียด้วยว่า ความอึดอัดที่เสนอมาสำหรับอากรขา
เข้า ขาออกนั้น รายได้ประเภทนี้ระชาดไปหนึ่งราวประมาณ ๕๐๐,๐๐๐
บาท แต่รัฐบาลพร้อมที่จะกระทำ เพื่อประโยชน์แก่สินค้าชาวของเรา
ส่วนในเรื่องขางนั้น ได้พิจารณาเทียบเคียงกับอัตราที่เรียกเก็บอยู่
ในสหราชอาณาจักรใน คิสต์ อินทิส ของเนเธอร์แลนด์ ในเกาะ
ลังกา และในอินโดจีนของฝรั่งเศสแล้ว อากรขาออกที่เขาได้เรียกเก็บ
ตกอย่างต่ำประมาณกิโลกรัมละ ๕ สตางค์ ซึ่งถ้าหากจะแปลงมา
เป็นเงินตามราคา ก็จะต้องตกกว่าวชิยสะ ๘ ขึ้นไป รัฐบาลมีความ
ปรารถนาที่จะช่วยเหลือ ทมิฬและพ่อค้าขาง เพื่อให้ได้ประโยชน์
เพื่อนบ้านที่ใกล้เคียง จึงคิดเก็บตามราคา เพียง วชิยสะ ๖ เท่ากับ
เรียกเก็บจากชาวโปแลนด์เท่านั้น

สรุปความ ตามเหตุผลที่ได้อธิบายมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า สิ่งใด
ที่จะเป็นประโยชน์แก่ราษฎรแล้ว แม้จะต้องขาดอากรไปบ้าง รัฐบาลก็
พร้อมที่จะกระทำ และสิ่งใดที่เห็นว่าควรระชกึ่งส่งเสริมอุตสาหกรรม
ของไทยให้ทวีงขึ้น ก็ได้จัดการเพิ่มอากรขาเข้า

ฉะนั้น จึงขอรับรองคัสสภาผู้แทนราษฎรไทย โปรดพิจารณาร่างพระ
ราชบัญญัติพร้อมทั้งพิถกข้อควาคัสสภากรวคทท้าย และรับพิจารณาไว้
ด้วย

หลวงประดิษฐมนัสธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 คือตามที่ท่านรัฐมนตรีได้อ่านมาที่ฟังแล้วนั้น ท่านก็จะเห็นได้ ว่าสิ่ง
 ที่อันเกี่ยวแก่ผลประโยชน์ของกระตักสินหลังของเรา คือว่า ชาวมา
 เรวกได้พยายามช่วยเหลือให้มากที่สุดที่จะเห็นได้ และในการที่เราเกี่ย
 อัดว่าอาคารขาดออกอย่างใหม่มัน ก็เห็นที่เชื่อได้ ว่าถ้าอาคารขาดออกของ
 เรามันจะดีกว่าที่อื่นใดจนและพระมาเขาเกี่ย และรัฐบาลจะต้องหาเงิน
 ไปลงทุนทั้ง ๔ ด้านยาท แต่รัฐบาลก็ยอมกระทำ แต่อย่างไรก็ตาม
 ในการที่จะปรับปรุงอาคารศาลถาวร เมื่อพิจารณาโดยทั่วไปเราก็มีทางที่
 ระชดเศษชดด้วยอาคารชั่วคราว และเมื่อหักกลบลบกันไปก็คงจะมีรายได้เพิ่ม
 ขึ้นอีกก็หนึ่งกว่า ๔ ล้านยาท

๑๗.๕๖ น.

นายพัน พรหมพิทักษ์กุล (บุรีรัมย์) : ตามร่างที่รัฐบาลเสนอ
 มาส่วนมากเห็นไปความแนวทางซึ่งเป็นหัวใจของข้าพเจ้า เพราะว่า
 ข้าพเจ้าก็เห็นหนึ่งทีใด ที่แนวทางความนึกเห็นไปของรัฐบาล หากแต่
 ว่าจะมีข้อข้องใจอยู่บางประการ ตามเหตุผลที่รัฐบาลได้ชี้แจงมาแล้ว
 นี้ ย่อมจะเห็นได้ว่า สิ่งใดที่เป็นประโยชน์แก่ราษฎร แม้จะต้อง
 ชาติอาคารไปบ้าง รัฐบาลก็พร้อมที่จะกระทำ และสิ่งใดที่เห็นว่าควรระ
 ชักเร่งส่งเสริมออกสู่สาธารณะของไทยให้ทั่วถึงกัน ก็ได้จักหาเงินอาคาร

เขาเข้า ชักมันมอขึ้นมาไปตกในข้อ ๗ ขนอาหารอาหารต่างๆ หมวก
 อาหารเนื้อและปลา นานนม พวกอาหารต่างๆ ไก่ พืชพรรณและถั่ว
 แล้วเห็นว่าใน ขางประถาวร เขาจะทำ ให้ กระต๊อมกระเทือนต่อ กลากถั่วก็
 ชาวของเราอยู่บ้าง เพราะว่าอาหารผิดฤดู อาหารกระป๋องเราได้นักมาก
 หนึ่งเขียนกลากกลางแห่งสินค้าชาวของเรา จึงขอทราบในแง่ร้ายอัน
 จะเกิด ในแนวทรายข้างหรือเปล่า เพราะว่า เขาไม่ทิ้งผลึก และผลร้าย
 หนึ่งอยู่แถวกลากมีสินค้าสำคัญของเราเอง แต่ถ้าหากว่าเราไปเพิ่มกลาก
 สินค้าของเขา ซึ่งเขาเป็นเจ้าจำนำ ของเราแล้ว เขาไม่มีความ อย่งหนึ่ง
 อย่งใดคอยแทน เขาจะไม่หาทางอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งก่อให้เกิดการ
 กระต๊อมกระเทือนต่อสินค้าของเราอยู่บ้างหรือ

นอกจากนั้นนายเศรษฐีของลำปาง ขางประถาวร ซึ่งรัฐบาลได้ ลงลงใน
 ขณะที่เขาเข้ามา ข้าพเจ้าก็มีความเห็นชอบด้วย แต่ในขณะนั้นยังไม่
 เห็นว่า เมื่อนำออกให้ประชาชนทั่วทุกภูมิภาคอย่างใด ก็เป็นอีกทาง
 หนึ่งที่จะด้วยหลักทวีปย์ ออกนอกประเทศ คือเศรษฐีของลำปางเข้ามาใน
 ประเทศของเราแล้วก็จะขายได้ถูก และเมื่อมันออกก็ออกไปขายได้
 แพงกว่าว่าพวกทองซึ่งเป็นหลักทวีปย์ของประเทศเรา นำมากลายเป็น
 ว่า ราคาในประเทศถูก นอกประเทศแพง ในเวลานี้ก็ยังไม่ทราบว่า
 รัฐบาลได้ควักพิจารณาหาทางป้องกันของค่าออกนอกประเทศ ในชั้น
 นี้ข้าพเจ้าจึงขอคำนึงในความข้องใจเพียงเท่านั้น และหวังว่า รัฐบาล
 คำชี้แจงอย่างแจ่มแจ้งเป็นทพอลใจจากรัฐบาล

หลวงประดิษฐมนูธรรม วิรูมนครว่า การ กระทรงวงการคลัง
 วิรูยาลได้ คำนึงถึงผลได้ผลเสียทุกทางแล้ว และเห็นว่าในเรื่องอาหาร
 นั้นเราได้กำหนดคิดว่าไม่ใช่เป็นไปเช่นนี้คิดว่าห้ามไม่ให้เขาเข้ามาเกี่ยวข้อง
 การกำหนดคือว่า ก็ขึ้นไปในทำนองที่ว่า เราเพิ่มอัครราชสีสุตการ เพศ
 ให้ มีรายได้ เพิ่มขึ้น แต่ไม่ถึงซีกที่เป็นกำแพงเลย เหตุนี้จึงทำ
 ให้เกิดความหวังว่า ในการที่เราจะขึ้นภายในสำหรับในเรื่องอาหารนั้น
 คงจะไม่เป็นการกระทบกระเทือนถึงตลาดข้าวของเรา อีกประการหนึ่ง
 เรื่องที่ทางสงฆ์ อันเกี่ยวกับเรื่องเครื่องสำอานนั้น ซ่อนทาง วิรูยาลัก
 กำลึงครั้นเมื่อการที่จะขงกันการลักลอบเข้ามาเข้ามา การทำให้อัง
 ฤกษ์ไม่ขึ้นภายในเครื่องสำอานบางอย่างก็ดี หรือการที่จะเป็นระตือของลูกใน
 เรื่องเครื่องเพชรพลอยก็ดี การทูลเกล้าเช่นนี้ความประสงค์ก็เพื่อที่จะให้
 เพชรพลอยก็ดีหรือเครื่องสำอานก็ดีได้เสกสอเข้ามาแล้วแต่ก่อนนี้ ได้ มา
 แลส่งขึ้นทูลกรมตุลาการและทำให้ เรา มีรายได้ เพิ่มขึ้น ส่วนในการที่จะ
 ขงกันหรือห้ามไม่ให้เข้ามาเกี่ยวข้องนั้นเกี่ยวกับขบวนการหลายอย่าง ซึ่ง
 วิรูยาลได้แสดงแต่ต้นแล้วว่า เครื่องมือที่เราไม่ยอมเวลาไม่ยอมหนทาง
 พอดีที่จะขงกันการเสกสอเข้ามาได้ จำเป็นจะต้องมีเครื่องจักรและ
 อยรมวินัยข้าราชการอีกหลายประการ และจากนั้นก็จำเป็นต้องตรา
 กฎหมายอันว่าด้วยเครื่องหมายแห่งการนำสินค้าเข้า นี้ก็เป็นเรื่องที่เรา
 จะต้องเตรียมการพิจารณาในเรื่องเครื่องหมายอะไรต่าง ๆ อีก ซึ่งจะต้อง
 ศึกษากันเวลาออกชำนาน เพราะฉะนั้นจึงมีทางเกี่ยวเท้านั้นที่เราจำเป็นต้อง

ตกลงในเรื่องเครื่องสำอางอย่าง และจำเป็นจะต้องลกอาหารลง ทวาย
 ใ้แก่เราในเครื่องมือพอสมควรที่จะบ่งกั้นการหลีกเลี่ยงได้แล้ว เมื่อนั้น
 เราพิจารณาถึงข้อนี้ว่า เราจะดำเนินไปตามสมควรแล้วแต่จะเป็น
 ในรูปไหน ส่วนในการบ่งกั้นไม่ให้เงินออกนอกประเทศนั้นเห็นความ
 สำคัญของรัฐบาลแล้วว่าเราจะทำได้ ในทางไหน และปัญหาที่ไปกระทบ
 ถึงการปรับปรุงภาษีโดยทั่วไป ซึ่งทางรัฐบาลก็จะริเริ่มออกสภา ๆ โดย
 เร็วเหมือนกัน แต่ว่าการที่จะดำเนินจะคงนำพระราชบัญญัติฟิสิกส์อัตรา
 คุ้มครองมาเสนอต่อชนนิกด้วยเหตุว่าเป็นธรรมมาอยู่เองว่า ขบวนการพ่อค้า
 ทั้งหลายเขาจะยอมได้ คำนี้ว่าเมื่อเราได้ แก่สนธิสัญญาแล้วซึ่งมีสินค้า
 อยู่หลายอย่างซึ่งสนธิสัญญาได้ จำกัดไว้หลายอย่าง และเขาได้สเปค-
 คิวเลขไว้แล้ว ถ้าเราเข้าไป ก็จะทำให้เสียผลประโยชน์ของชาติ จึง
 จำเป็นจะต้องเสนอมาในยคนี้ และได้ชี้แจงแก่ท่านสมาชิกแล้วว่าเราได้
 พิจารณาเกี่ยวกับข้อบ่งกั้นการทอนภาษีแล้ว นั้นเราจะมีกาวพิจารณา
 กันต่อไปอีกภายหลังก็ได้

นายอำเภอ อิศรางกร ณอยุธยา (สิงห์บุรี) : ในเรื่องภาษี
 คุ้มครองนั้นเห็นความประสงค์ของชาติเรามาแล้ว แต่เรายังแก้ไข
 อะไรไม่ได้ ซึ่งสภาฯ เราทราบดีอยู่แล้ว ปัญหาที่เราแก้ไขไม่ได้ก็
 เกี่ยวกับสนธิสัญญากับทางรัฐมนตรีไทยลึบรายนมาแล้ว แต่ทว่าวิชัน
 กำแพงภาษีนั้นเป็นปัญหาที่สภาฯ เราจะต้องระวัง ไม่เฉพาะแต่รัฐบาล
 เฉพาะถ้าเราขึ้นกำแพงภาษีแล้วก็จะต้องดูครหา ซึ่งรัฐบาลเคยดูมา

แล้ว เราก็ไม่ต้องทำเสียเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำไปแล้ว เราถูกขายอย่างแรงซึ่งเป็นตัวอย่างฝ่ายบริหารเคยถูกมาแล้ว เพราะฉะนั้น สนธิสัญญาแก ไซมานัน เป็นโซคลาของเรา ท่านสมาชิกผู้เห็นแก่ความเจริญของประเทศชาติเห็นค้แล้ว แต่ที่ว่าก่อนที่เราจะลงมติรับหลักการนี้ เราไม่ควรขายแล้วไม่ใช่หรือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ และเป็นเรื่องที่ควนขยสัักหน่อย ถ้าหากว่าปล่อยไป เน้นข้ากัศหรือชาว กิตติพิทแพะหลายแล้วผลเสียหายจะเกิดแก่ประเทศชาติเพิงไร ท่านทั้งหลายก็ขอมทวายกันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในที่ส่นกนอยจะไม่ต้องกล่าวอะไร ขอยกจะกราบเรียนเสมของมติ

มีสมาชิกบริวของ

นายฟัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ผู้คิดเห็นเป็นรองสำคัญเกี่ยวกับส่วนใด เสียของประชาชนเป็นส่วนมาก รัฐบาลเสนอเข้ามากี่ควนมาก สมาชิกก็ยังไม่จบ ขอเสนอให้เข้กอธิปวายต่อไปอีก มีสมาชิกบริวของ

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรเข้กอธิปวายต่อไป ขอใด ไปรคยกมอชน

สมาชิกยกมือ ๓๑ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอใด ไปรคยกมอชน

สมาชิกยกมือ ๒๓ คน

ประธานสภา ฯ : เห็นอันว่าเข้กอธิปวายต่อไป

รัฐบาลได้คำนึงถึงข้อนี้เป็นอย่างดี และเห็นว่าในการที่เราจะเกิดภาวะ
ขาดรทางครั้งนั้น ก็จำเป็นต้องหาวิธีแก้ไขมาชดเชย และ
ความธรรมดาการเก็บภาษีทางอ้อมนั้นเวลาเก็บครั้งละเล็กน้อย ความรู้สึก
ของราษฎรไม่ค่อยมี แต่เพราะอย่างนี้เองเรื่องอัตราค่าการกินเที่ยว
ได้พิจารณาแล้ว ราชการไทยซึ่งเกี่ยวกับราษฎรส่วนมากนั้น ภาษีกะทบ
ไปตั้งน้อยมาก ดังเช่นในเรื่องอาหารที่เราจำเป็นต้องซื้อเรื่องอาหารนี้
เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าความดี ธรรมดาของราษฎรของเราไม่ใช่เป็นคนวิ
ประทานแต่ของกระเบื้องหรือบางที่อาจจะวิประทานบ้างก็ส่วนน้อย เช่น
คิงได้ ก็อาจจะทบบ้างในเรื่องถ้วยเดียว แต่บางทีนั้นเงินของทอดจะผูก
ไปกันว่าเป็นเครื่องหรรษาได้ เพราะตามธรรมดาเรามีข้าวมีปลาวิ
ประทานกันแล้ว แต่ถ้าไม่วิประทานข้าวก็ยากไปวิประทานถ้วยเดียว
เขา นักกะทบถึงภายในเรื่องคิงได้ หรืออย่างในเรื่องปลากระเบื้องก็
หรือในเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นภายใน เช่นปลาหมึก ปลาจุกปลา ปลิงทะเล
อะไรเหล่านั้น ราษฎรส่วนมากไม่เคยใครวิประทาน จะกะทบถึงบ้างก็
ส่วนน้อยและเป็นของต่างประเทศ ผู้ที่เข้ามาเงินมากพอที่จะซื้อมาวิ
ประทานได้ ก็จำเป็นต้องช่วยชาติบ้างในการนี้

๑๘.๑๐ น.

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามี
ข้อข้องใจในเรื่องเกี่ยวกับสินค้าขาออก ก็ในเรื่องข้าว ตามที่รัฐบาล

ได้พยายามลอบขากวาระขึ้นคนลงไป ส่วนที่ลคนก็ไม่มากนัก แต่ถ้ารัฐบาล
 จะพิจารณายกเลิกทั้งหมดจะเป็นอย่างไร เพราะว่าในเรื่องข้าวเป็นสินค้า
 สำคัญในประเทศสยาม เราไม่ควรหาหนทางที่จะข่มขืนสินค้าของประเทศ
 สยามให้ผลร้ายไ้ไปตกแก่ราษฎร คือถ้าหากว่ารัฐบาลไม่เก็บภาษี
 ขึ้นคนเสียทีเดียว ราคาข้าวส่วนที่ส่งขึ้นก็จะเป็นผลไปตกแก่ราษฎรของ
 เรา ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นประโยชน์ในการที่จะส่งเสริมในการทำมาหา
 กนของราษฎรเป็นอย่างยิ่ง และถ้าหากว่ารัฐบาลเก็บเท่าที่ลคนยหนึ่งระ
 ไรเงินสักเท่าใด และสำหรับข้าพเจ้ามีข้อข้องใจในข้อ ๖ สำหรับวัตถุ
 ต่าง ๆ ที่จำกัดโดยสนธิสัญญา รัฐบาลได้เก็บเพิ่มขึ้นนั้นส่วนที่เพิ่มจะเก็บ
 เพิ่มขึ้นได้ประมาณสักเท่าใด เก็บเก็บอยู่แล้วได้ประมาณเท่าใด เพราะ
 ว่าภาษีตามข้อ ๖ นั้นมีรายไ้ ไม่น้อยเลย ถ้าหากว่ามีรายไ้แล้ว เรา
 อาจจะมีเศษในแปลงข้าวซึ่งเป็นอากรขาออกนอกไ้ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าขอ
 ทราบตัวเลขจากรัฐบาลว่า เมื่อรัฐบาลลดแล้วจะไ้เงินประมาณสักเท่า
 ไ้ และข้อ ๖ นั้นรัฐบาลเก็บเพิ่มขึ้นแล้ว จะไ้เงินประมาณสักเท่าไ้
 และถ้าหากว่ารัฐบาลจะลไม่เก็บอากรขาออกเลยก็โดยจะชอมพระคุณมาก

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 ในเรื่องอัตราอากรขาออกนั้น ความจริงเขาไ้ทำกันแทบทุกประเทศ
 ตามที่ข้าพเจ้าไ้กล่าวแล้ว ในอินไ้จีน พม่า อินเดีย และโดย
 เฉพาะชาวนาพม่าแล้วเขาเสียแพงมาก ข้าพเจ้ามีความเห็นไปในทาง
 นี้ คือว่าอากรขาออกนั้นเราคงไ้ แต่ในเรื่องค่านานี้ ข้าพเจ้าอา

ก็เหมือนกัน ว่าควรคิดว่าการประยักรระภายในจะตกไปถึงไหน ความจริง
ไม่ใช่ตกแก่ผู้เสียภาษีขาออกและขาเข้า เช่นอย่างในข้อ ๖ ชั้นถาวรของ
ท้องจำกักคามสนธิสัญญา

ข้าพเจ้าสงสัยในข้อ ๕ ว่า รถยนต์ส่วนบุคคลที่จดทะเบียน ๑๐ รวงใหม่
กับรถยนต์ส่วนบุคคลที่จดทะเบียน ๑๕ รดยรถที่จดทะเบียน ๑๐ ตามเดิม คือ
ยกให้แทนที่ผู้ซื้อรถยนต์ ภาษี ภาษี จำต้องมีการรวมราคาทำ ไม่ใช่ซื้อมา
แล้วเปลี่ยนไปเอง ในส่วนรถยนต์ส่วนบุคคลที่จดทะเบียน ๑๕ ข้าพเจ้าไม่คำน
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยมีความเห็นว่าควรจนถึงร้อยละ ๕๐ ด้วยซ้ำ คิดรถ
ยนต์ส่วนบุคคลมี ๒ ประเภท ประเภทบรรทุกส่วนบุคคลอย่างหนึ่ง และ
ชนิดส่วนบุคคลอีกอย่างหนึ่ง ผู้ใช้รถยนต์ชนิดสำหรับส่วนบุคคลเป็นผู้
มีอำนาจ เป็นผู้มีพยาน เพราะฉะนั้นการประเมินของเสียในเรื่องรถ
ยนต์ที่ใช้ส่วนบุคคลนั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะขึ้นให้มาก เพราะ
ว่ากันทางพินยอมเข้ามาสู่ประเทศไทย เพราะว่ารรถยนต์ส่วนบุคคลที่
ใช้กันอยู่ โทเกินนี้ไม่ควรจะให้เข้ามาในประเทศไทย ส่วนรถยนต์ทุก
นั้นประเทศไทยยังไม่มรดไฟ การขนส่งไม่คพอ ทางน้ำยังไม่คพอ
เพราะฉะนั้นความจำเป็น ในการขนส่งเราจำเป็นต้องมีรถยนต์เดินไปเดิน
มาบรรทุกของ และทางน้ำเราก็ยังไม่คพอ การค้าจะเจริญได้ ก็ต้องเมอมี
การขนส่งอีก เพราะฉะนั้นภาษารถยนต์บรรทุกที่เก็บชัควาน ออกจะ
แพงไปหน่อย แต่ว่ารถยนต์ส่วนบุคคลที่ใช้ขายเพื่อความสุขสำราญ
นั้นควรจะให้แรง หนักความเห็นของข้าพเจ้าเป็นอย่างนั้น

ทันทีในเรื่องสินค้าออก มีสมาชิกจังหวัดเกือบจะเข้าใจได้ ชัดแจ้ง
ไปแล้วว่าไม่ควรระเบีย ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยเหมือนกัน และอยากจะ
สนับสนุนคือไปว่า การค้าข้าวของเรานั้น ถ้าจะกระเพาะในภาคกลาง ก
เหมือนว่าราษฎรทำการค้าข้าวอย่างสบายที่สุด ถึงเวลาที่ใด เกือบ
แล้วก็ส่งไป ที่เที่ยว คือรถไฟไปถึงหัวคันทา แต่ในทางภาคที่รถไฟไป
ไม่ถึงหัวคันทาจะต้องขึ้นมา และการขนส่งลำบากที่สุด การซื้อจะต้อง
คิดต่อหลายทาง จึงมีการคิดว่าค่านี้น่ามาก และเกี่ยวกับการค้าและ
ภาษีด้วย จึงเห็นว่าไม่ควรรเบียเช่นเดียวกัน

ทันทีของต้องห้าม ขึ้นขากรของต้องจำกัดคามสนธิสัญญา ใน
ประเภทเหล่านี้ข้าพเจ้าล้่มกล่าวไป ที่รัฐบาลบอกว่าเวลานี้เกียร้อยละ ๑๒
ร่างใหม่เกียประมาณร้อยละ ๕๐-๖๐ แม้ถ้าสนธิสัญญาจะเกียถึง
เพียงนี้ ข้าพเจ้าขอตั้งคำว่าร้อยละ ๕๐ ออกเป็นคงเหลือร้อยละ ๑๐๐
หรือห้ามขาดเสียเลย ของเช่นนี้ควรจะเกียร้อยละร้อยละ เกีย พวกของ
ที่มาจากต่างประเทศแล้วมาทำขายประเทศ ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้
ชาติเลยในขณะที่เดียวกัน เช่นพวกเครื่องถม อะไรที่อะไรของต่างประเทศ
ไม่ควรจะให้เข้ามาเลย แม้ในประเทศสยามก็ได้ มีระเบียบและ
กฎหมายออกซึ่งกันอย่างแรง เมื่อเราห้ามก็ไม่ควรจะปล่อยให้เข้ามา
คือเรียกว่าเป็นการกีดกันทางหนึ่งปล่อยให้ทางหนึ่งให้เข้ามา เพราะฉะนั้น
รัฐบาลจะมีทางแก้ไขตามความเห็นของข้าพเจ้าได้ ยิ่งใหม่

๑๘.๑๗ น.

หลวงประดิษฐมนูธรรม วิจัยมนตรี ว่าการกระทรวงการคลัง :
ในเรื่องภาระแห่งการภานัน ท่านผู้แทนอยุธยาได้ถามแล้ว ข้าพเจ้า
งกไม่ตั้งคอบ

ในเรื่องที่ท่านได้สงสัยในเรื่องอากรขาออก กับท่านผู้แทนมหา-
สารคามได้กล่าวขึ้น และข้าพเจ้าได้คอบชี้แจงแล้ว เช่นเคยด้วยกัน

อันสำหรับในเรื่องรถยนต์ ข้าพเจ้าขอชี้แจงให้ทราบดังนี้ว่า สิ่ง
ซึ่งราษฎรรู้สึกอยู่ในเวลานี้ ก็คือว่าภาษีรถยนต์อันเก็บภายใน ข้าพ-
เจ้าได้มีความดำริที่จะลดภาษีรถยนต์ภายในลงอีก ทั้งนี้ก็เพราะ
เหตุว่ามีตัวอย่างที่เขาได้ทำกันในหลายประเทศ และเราได้พิจารณา
แล้ว เห็นว่าเป็นตัวอย่างที่ดี ไม่ใช่ว่าเป็นตัวอย่างที่นำความเสื่อมเสีย
มาสู่ ก็หาไม่ เช่นในบางประเทศภาษีรถยนต์ภายในเก็บน้อยหรือ
ไม่เก็บเลย เขาไปเก็บภาษีนามนแทน คือเก็บเขาทางอ้อม สิ่งใดที่
เก็บจากราษฎรตรง ๆ ครัวละมาก ๆ ราษฎรมักจะมีความรู้สึก แม้
แต่ตัวเราเองก็ไม่ชอบ ครัวหนึ่งมีคนมาเช่าจากเรา ๑๒ บาท รู้สึก
แพง แต่ว่าถ้าเขาวันละสตางค์หรือ๒สตางค์ ความรู้สึกก็รู้สึกน้อย
ในบางประเทศเขาเลิกเก็บภายใน แต่ว่าไปเก็บภาษีนามนแทน ถ้า
หากว่าใครใช้รถยนต์หรือ ๆ ก็คงใช้นามนมาก ใครใช้รถเล็กก็คง
ใช้นามนน้อย เป็นสิ่งซึ่งยุติธรรมดี นอกจากนั้นเป็นสิ่งที่เราจะเห็น
กันในทั่วไปว่ารถยนต์นั้นในเรื่องความสะดวกในการคมนาคม ก็มีมาก

ข้าพเจ้าเชื่อว่าถ้าเราโค่นรั้วประภาลัยภายในเรื่องรถยนต์ตามแนวข้าพ-
 เจ้าไว้ว่าเช่นนั้นแล้ว เงินแรกจะได้เพิ่ม โดยเหตุที่ว่า จะได้นำมาใช้
 นำมันเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นจะได้เห็นการเปิดโอกาสให้พวกที่มรดยบรรทุก
 หรืออะไรก็ได้ ได้ขยายกิจการ ช่วยเหลือ การคมนาคมให้ราษฎรได้ ใช้
 มากขึ้น ข้าพเจ้ามีความประสงค์ ที่จะให้ เป็นการลดภาษีภายในให้แก่
 ราษฎร และพวกที่มรดยบรรทุกอยู่ก็จะได้รับประโยชน์จากแนวที่ข้าพเจ้า
 ได้ทำในเรื่องรั้วประภาลัยอากรโดยทั่วไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
 ไม่แต่ต้อง แต่ข้าพเจ้าจะไปลกลให้ ในภาษีภายในของเขา ซึ่งเช่น
 การเหมาอยู่แล้ว

ส่วนข้อที่ท่านสมาชิกกล่าวอ้างว่า ผู้ที่ใช้รถยนต์หรือรถจักรยานควรว
 หนักให้มาก ถ้าขึ้นมากเกินไป รถเข้ามาน้อย ก็ต้องใช้น้ำมันน้อย ผล
 ประโยชน์ ถิ่นน้อยตาม ที่จริงรถยนต์นั้นเราพิจารณาเพียงแต่เครื่องห
 ทรหาไม่ได้ รถยนต์บางชนิดนั้นว่าเป็นหรือหามาจริง ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ
 แต่ว่ารถยนต์ อันบางชนิดไม่ใช่เป็นการหรือหลาย เขาใช้สำหรับขึ้น
 เครื่องประกอบการพาณิชย์ หรือเศรษฐกิจเท่านั้นเอง ท่านลองคิด
 ญคิดว่าผู้กิจการห้างร้านจะต้องคอยนั่งรถลัดไปทำการ กิจการต่างๆ
 จะไปใช้ซ้ำสักเพียงใด หรือจะไปนั่งรถก็ง หรือจะไปรถ ๓ แถว ผล
 ก็เท่าๆกัน เราจึงควรให้ โอกาสเขามีรถส่วนตัวบ้าง เขาใช้รถ
 ยนต์มาก เราได้แก่ภาษีน้ำมันมากขึ้นจากเขา นั่นแหละ ข้าพเจ้าเห็นว่า
 เป็นกรรมและช่วยเขาได้

ในเรื่องเหล่านี้จะไปห้ามเสียทีเดียวนั้น ไม่ใช่อภัยภัยไมตรี ทน
ระแวงอะไรในภายหน้าก็ไม่ได้นั่น เพราะพอใช้สวามิภักดิ์ เขาก็มาทักเี่ยว
เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เป็นตัวอย่างที่เสีย ชนคนเราชนภายในใจแรง ต่อไป
เราปรับปรุงส่วนของเราให้ดีกว่า ในทางสรรพสามัคคี ก็ดำเนินการ
ปรับปรุงคุณภาพของสุรา

นอกจากนั้น คุณภาพของเมรัย เราจะมีเมรัยซึ่งขบรโลกในพื้น
เมือง สู้แข่งขันกับเขา และหากว่าภายในซึ่งเราได้ตั้งขึ้นสูง เช่นนั้นแล้ว
เป็นทางรุ่งโรจน์จะให้ปรับปรุงสุรา เช่นในเรื่องน้ำคาลเมา เราดำริจะให้
เข้าขวด อะไรเหล่านั้นเช่นกัน เพราะฉะนั้นไปสู่เขาในทางนั้นก็คิดว่า
อย่าให้เขาเสียกำลังน้ำใจในการที่ระแวงอะไรกับเขาในภายหน้า

ร.ต. ถิต รัตนพันธุ์ (พหลุณ): พระราชบัญญัติระเบียบนี้ เป็น
พระราชบัญญัติสำคัญซึ่งเราจะต้องทำให้เสร็จในวอนนี้ เพราะฉะนั้นเรา
จะต้องทำข้อไปก็อีกมาก ข้าพเจ้าเห็นว่าเท่าที่อธิบายมานั้น เห็นสม-
ควรแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ลงมติอีกครั้งหนึ่ง

น.ค. จีบ ศิวินัย ร.น. พ.ต. ชูจันทร์ภูมิเวท วิทยากร

นายเถลา เตาตานนท์ (ตราด): เนื่องจากพระราชบัญญัติ
ระเบียบนี้ถึงแม้ว่าสมาชิกโดยมากจะไม่คัดค้านในหลักการ แต่ก็อยาก
จะปรับปรุงความเข้าใจกันสักเล็กน้อย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้แก้ไข
อธิบายข้อไปสักประเดี๋ยว

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรเยี่ยงอภิปรายต่อไป ขอได้โปรด
ขกมอชน

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๗๐ คน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันเข้าพิจารณาเรื่องข้อที่ประชุมวินิจฉัน
ผู้ใดเห็นควร รัยหลักการ แห่งร่าง พระราชบัญญัติ ไร่ พิจารณา ต่อไป
ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๐๓ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภา ฯ : เป็นอันรัยหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัติ
ไร่ พิจารณาต่อไป

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอเสนอให้ มีการประชุมต่อไป จนกว่า จะเสร็จ พระราชบัญญัติ
นี้ และขอให้ประชุมรวกเกี่ยวในวาระที่ ๒

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ
เจ้าถือว่าที่ประชุมอนันต์ให้ พิจารณารวกเกี่ยว

เลขาธิการสภา ฯ :

ร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์อัครราชทูตการ (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๘๑

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิทักษ์อัครราชทูตการ พุทธศักราช ๒๔๗๘

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติพิทักษ์อัครราชทูตการ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิกพิทักษ์อัครราชทูตการต่อท้ายพระราชบัญญัติพิทักษ์อัครราชทูตการ พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้พิทักษ์อัครราชทูตการต่อท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้แทน

มาตรา ๔ ให้ ชักนำคำว่า ขาเข้า ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติพิทักษ์อัครราชทูตการ พุทธศักราช ๒๔๗๘ นั้นออกเสีย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เรียบร้อยตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภาฯ : หม่อมพระที่นั่ง ๒ ต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้

ไ้เห็นว่าควรระออกพระราชบัญญัติ^{แก้ไข}ใช้^{เป็น}เป็นกฎหมาย^{ใช้} ขอ^{ให้}ไป^รร
ชกมือชน

สมาชิกยกมือ ๑๑๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้^{ไ้}ไ้ไ้ไม่เห็นด้วย ขอ^{ให้}ไป^รรชกมือชน
ไ้ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เป็นอันให้^{ออก}ใช้^{เป็น}เป็นกฎหมาย^{ใช้}

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาล ขอ^{ให้}โอกาส ขอ^{ให้}คุณท่านสมาชิกทั้งหลาย ที่^{ได้}ร่วม^{มือ}ร่วม^{ใจ}
พิจารณา^{ร่าง}พระราชบัญญัติ^{นี้}ไป^{ด้วย}ดี และข้อ^{อธิบาย}ของ^{ท่าน} ทั้ง
หลายอันเป็นประโยชน์ต่อ^{ราษฎร}นั้น ข้าพเจ้า^{จะ}ได้^{รีบ}รีบ^{มา}พิจารณา^{ประ}
กอบพร้อมกัน^{ไป}กับ^{ร่าง}ประมวล^{รัษฎากร} ซึ่ง^{ข้าพเจ้า}จะ^{ได้}เสนอ^{ขอ}มายัง
สภา^{นี้} ขอ^{ให้}ท่านทั้งหลาย^{ได้}รับ^{ความ}ขอบคุณ^{จาก}รัฐบาล^{อีก}ครั้ง^{หนึ่ง}

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้า^{มี}มติ^๒ระเบียบ^{ซึ่ง}มีความ^{เหมือน}
กัน ระเบียบ^{หนึ่ง}ของ^{นาย}ทอง^{ดี} ระเบียบ^{ที่สอง}ของ^{นาย}สงวน^{พะยง}พงศ์
มีความ^{ว่า} วัน^{อังคาร}ที่^{๓๑} เป็น^{วัน}พระราช^{ทาน}เพลิง^{ศพ}พระเจ้า^{บรม}วงศ์-
เธอ กรมหลวงชินวรา^{ดิวิ}วัฒน์ ข้าพเจ้า^{ขอ}เสนอ^{ให้}เลื่อน^{การ}ประชุม^{ไป}
ในวัน^{ที่}๓๒ แล้ว^{ก็}มี^{ของ}นาย^{ทอง}ดี ^{ก็}มีความ^{อย่าง}เดียวกัน ^{เนื่อง}
จาก^{มี}พระราช^{ทาน}เพลิง^{ศพ}สังฆ^{ราชา} อยา^กจะ^{ขอ}ให้^{เลื่อน}ไป^{วัน}พร

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
รัฐบาลไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีใครมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้เลื่อนการประชุมไปวันพุธ เวลาตามเดิม เวลา
๑๕.๓๐ นาฬิกา ทมกระเช้าวันวัน: เลิกประชุม
เลิกประชุมเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา

ม.ล. ต้อย ชุมสาย
เกษมชาติ บุณยรัตพันธุ์
ปรีกษ์ แก้วปลั่ง
โมรา ฤทธกลาง
น.ต. จิบ ศิริไพบลย์
ทองดี ฉกาฬสินธุ์
ควรวแล้ว / /

ประเสริฐ บัณฑิตกุล
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
ศิริ อินทร
ถิน จุฑารพ
สุรินทร์ ลิพลากร
เล็ก จารุณี
วิศิษฐ์ ลูกอิน
ผู้ตรวจงานการประชุม

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร